

עולם מדיבר

הגם פריסטיאן אנדרסן

עולם מדבר

מצפיות

תרגום דבורה לחובר

הוצאת 'מצפה', תל-אביב, תרצ"ו

נדפס בארץ-ישראל.

בדפוס הקואופרטיבי

«המועל הצעיר» בע"מ, ת"א

All rights reserved by

MIZPAH Publishing Co., Ltd.

Printed in Palestine—1936

בְּרֵאשִׁית הַבֵּר

JH

רְחוֹק רְחוֹק מִפֶּה, מִקּוֹם שֶׁהִסְנוּנוּיֹת
עֲפוֹת מִשָּׁם בִּימֹת-הַגְּשָׁמִים, יֵשֵׁב לוֹ
מִלֶּךְ וְלוֹ אֶחָד עֶשֶׂר בָּנִים וּבַת אַחַת,
וְשָׁמָּה עֲלִיזָה. אֶחָד עֶשֶׂר הָאֲחִים בְּנֵי
מְלָכִים נָאִים הָיוּ, וּכְשֶׁהָיוּ מְהַלְכִים יוֹם
יוֹם לְבֵית-הַסֶּפֶר הָיוּ עוֹנְדִים כּוֹכְבֵי-
פָּאָר לְלִבָּם. וְהָיוּ חוֹגְרִים אִישׁ אִישׁ
חֲרָבוֹ עַל יָרְכוֹ. בְּחָרֵט עָשׂוּי יִהְיוּ הָיוּ
כּוֹתְבִים עַל לוחוֹת זָהָב וְשׂוֹקְדִים עַל
תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה, גַּם עַל תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב;
אֲפָשָׁר הָיָה לְהַכִּיר עַל נִקְלָה, כִּי בְּנֵי
מְלָכִים הֵם. אַחֲוֹתָם עֲלִיזָה הִיְתָה יוֹשֶׁבֶת

על גבי שרפרף קטן עשוי זכוכית,
שעינה כעין המראה ולה ספר תמונות,
ששוי כחצי המלכות.

אכן אך טוב ונעים היה חלקם של
הילדים, אך לא לעולם אשר.

אביהם, מלך הארץ, נשא לו לאשה
מלכה מרשעת, שלבה היה רע לילדים
המסכנים; זאת ראו תכף ביום הראשון.
הילדים אמרו לשחק במשחק "אורחים
באים!" אבל במקום שהיו מקבלים
כרגיל ממתקים ותפוחים צלויים, ככל
אשר יכלו לאכול, נתנה להם המלכה
הפעם ספל מלא חול ואמרה להם
שיעשו כך כאלו יש בו באמת
מאשר יאכל.

מקץ שבוע ימים הביאה את עליזה
הקטנה לבית-אכרים. לא ארכו הימים,
והיא הביאה פעם בפעם את דבת
האחים רעה אל המלך, עד שלבו רחק
מהם ולא נתן דעתו עוד עליהם.

- עופו אל רחבי העולם ודאגו
לנפשותיכם! - אמרה המלכה הרעה. -
עופו כעוף צפרים גדולות ואקמות!
אפס נמנע ממנה לעשות ככל הרעה
אשר זממה, ואחד עשר האחים נהפכו
לאחד עשר ברבורים, ברבורי-בר יפים
להפליא. בצוחה מוזרה התרוממו ועפו
אל מול חלונות הארמון, מעל לגן
וליער.

היתה עוד שעת בקר מקדמה מאד,

בַּעֲבָרָם עַל פְּנֵי הַכֶּפֶר, שָׁבוּ שְׂכָבָה
 עֲלֵיָהּ וַיִּשְׁנָה אֶת שְׁנֹתָהּ בְּבֵית הָאֲכָרִים.
 כֹּאן רַחֲפוּ עַל פְּנֵי הַגָּג, סוֹבְבוּ אֶת
 צִוְאַרְיָהֶם הָאֲרָכִים, טִפְחוּ בְּכַנְפֵיהֶם, וְאוֹלָם
 אִישׁ לֹא רָאָם וְלֹא שָׁמְעָם. וְהֵם הִכְרַחוּ
 לְעוֹף מִכֹּאן, לְהִגְבִּיחַ עוֹף אֶל מִתַּחַת
 לְעִנְנִים וּלְהִרְחִיק עַד קְצוֹי הָעוֹלָם.
 הָיוּ מְעוֹפְפִים וּמְעוֹפְפִים עַד שֶׁהִגִּיעוּ
 אֶל יַעַר גְּדוֹל וְאֶפְלוּלִי שֶׁהֵלֵךְ וְהִשְׁתַּרְעַע
 עַד חוֹף הַיָּם.

וְעֲלֵיָהּ הִקְטְנָה וְהִמְסַכְנָה עֲמֻדָהּ לָהּ
 בְּבֵית־הָאֲכָרִים וְשִׁחְקָהּ בְּעֵלָה יָרֵק, כִּי
 צַעֲצוּעִים אַחֲרֵיהֶם לֹא הָיוּ לָהּ. הִיא נִקְרָה
 חוֹר בְּתוֹךְ הָעֵלָה, הַשְּׂקִיפָה בְּעֵדוֹ אֶל
 מוֹל הַשָּׁמֶשׁ, וְנִדְמָה לָהּ, כִּי אֶת עֵינֶיהָ

אָחִיָּה הַבְּהִירוֹת הִיא רוֹאָה; וּמְדִי פַעַם
בְּפַעַם בְּזֵרוּחַ קַרְנֵי הַשָּׁמֶשׁ עַל פְּנֵי
לְחַיְיָהּ, זָכְרָה אֶת נְשִׁיקוֹתֵיהֶם, שֶׁהִיוּ
מֵעֲנִיקִים לָהּ.

כֹּה עָבְרוּ הַיָּמִים, וְדָבַר לֹא נִשְׁתַּנָּה.
הַיְלָדָה הִלְכָה וַיִּפְתָּה. וְאִם נִשְׁבָּה
הָרוּחַ לְבֵין שִׁחֵי הַשּׁוֹשְׁנִים הַגְּדוֹלִים,
אֲשֶׁר לְפָנֵי הַבַּיִת, וְלַחֲשָׁה לְשׁוֹשְׁנִים:
"מִי יִדְמָה וּמִי יִשׁוּה לָכֵן בִּיפִיכֹן?"
וְהַנִּידוּ הַשּׁוֹשְׁנִים בְּרֹאשֵׁיהֶן וְאָמְרוּ:
"עֲלִיזָה יָפָה יוֹתֵר!" וְאִמָּנָם אָמַת דְּבָרוּ
הַשּׁוֹשְׁנִים, כִּי לֹא הִיְתָה יְלָדָה יָפָה
מֵעֲלִיזָה בְּכָל הָאָרֶץ.

בְּמִלְאוֹת לָהּ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה, הָיָה
עָלֶיהָ לָשׁוּב לְבַיִת אָבִיהָ; וּבְרֹאוֹת

המלכה את יפיה הרב של הנערה,
 חרה לה הדבר עד מאד ותשנא את
 עֲלִיזָה שְׁנָאָה גְדוֹלָה. בַּחֲפֹץ לֵב הָיְתָה
 הוֹפְכֶת אוֹתָהּ לְבַרְבוּר־בֵּר, כַּאֲשֶׁר עָשְׂתָה
 לְאַחֶיהָ, וּבְכֹל זֹאת לֹא הֵעִזָּה עוֹד לַעֲשׂוֹת
 זֹאת, כִּי כָלְתָה נֶפֶשׁ הַמֶּלֶךְ לְרֹאוֹת אֶת
 פְּנֵי בִתּוֹ.

בבקר הלכה המלכה לבית המרחץ,
 שְׁהִיָּה עֲשׂוּי שֵׁישׁ, מְרֻפָּד כָּרִים רַכִּים
 וּמְקֻשָּׁט שְׁטִיחִים נְאִים, לְקַחְתָּה שְׁלֹשָׁה
 צִבִּים, נִשְׁקָה לָהֶם עַל פִּיהֶם וְאָמְרָה
 אֶל הָאֶחָד: „בְּבוֹא עֲלִיזָה לְבֵית הַמְּרֻחָץ,
 שָׁב נָא עַל גְּבִי רֹאשָׁה, לְמַעַן תִּהְיֶה
 סְכָלָה כְּמוֹךְ!“ „שָׁב נָא עַל גְּבִי מִצָּחָה“,
 אָמְרָה לְצַב הַשֵּׁנִי, „לְמַעַן תִּהְיֶה מְלַעֲרֶת

כְּמוֹךְ, עַד שֶׁלֹּא יִכְיָרְנָה אָבִיָּהּ! "שֵׁב נָא
עַל לְבָהּ!" לַחֲשָׁה לְשִׁלְיִשִּׁי, "לְמַעַן יִכְבֵּד
לְבָהּ עָלֶיךָ וּלְמַעַן יִגְבְּרוּ יִסּוּרֵיָהּ."

אַחַר הוֹשִׁיבָה אֶת הַצְּבִים בְּתוֹךְ
הַמַּיִם הַצְּלוּלִים, שֶׁהִפְכוּ בֶן-רֶגַע יִרְקָרְקִים,
קָרְאָה לְעֵלְיִזָּה, פָּשְׂטָה אֶת בְּגָדֶיהָ מֵעָלֶיהָ,
וְצוֹתָהּ עָלֶיהָ לָרֶדֶת אֶל הַמַּיִם. אֶךְ טְבֹלָה
הַנֶּעֱרָה אֶת גּוּפָהּ. יָשַׁב צָב אֶחָד בְּתוֹךְ
שַׁעֲרוֹת רֵאשָׁה, הַשְּׁנִי עַל גְּבִי מִצְחָהּ
וְהַשְּׁלִישִׁי עַל גְּבִי חֹזֶה; אֶךְ דּוֹמָה הָיָה
שַׁעֲלִיזָה אֵינָה מִשְׁגִּיחָה בְּכָל אֵלֶּה, כִּי רַק
קָמָה וְהוֹדֵקְפָה רָאתָה וְהֵנָּה שְׁלֹשָׁה פְּרָחִי-
פָּרָג אֲדָמִים צָפִים עַל פְּנֵי הַמַּיִם. לוֹלֵא
זֶה שֶׁהַצְּבִים הָיוּ אֲרִסִּים וְלוֹלֵא שֶׁנִּשְׁקָתָם
הַמְכַשְׁפָּה, הָיוּ נִהְפָּכִים לְשׁוֹשְׁנִים אֲדָמוֹת,

וּבְכֹל זֹאת הָיוּ לַפְּרָחִים, כִּי עַל כֵּן נָחוּ
 עַל רֵאשָׁה וְעַל לֵבָה. עֲלִיזָה הִיְתָה יִרְאֵת
 אֱלֹהִים וַיִּשְׁרַת-לֵב מְאֹד וְלַמְּלָכָה הַמְּכַשְׁפָּה
 לֹא הִיְתָה שְׁלִיטָה עָלֶיהָ.

מִשְׁרָאֲתָה הַמְּלָכָה הִרְעָה, כִּי הַצְּבִיִּם
 לֹא הִרְעוּ לַנְּעֵרָה, לְקַחְתָּה מִיץ אֲגוּזִים
 וּמְרַחָה אֶת כָּל גּוֹפָה, עַד שְׁעוֹרָה נִהפָּךְ
 שְׁחִרְחֹר-שְׁחוּם, מִשְׁחָה אֶת פְּנֵיהָ הַיְפִים
 בְּמִשְׁחָה מִבְּאִישָׁה, דְּבַלְלָה אֶת שְׁעֵרוֹתֶיהָ
 הַחֲמוּדוֹת עַד שְׂאִישׁ לֹא יָכַל עוֹד לְהַכִּיר
 אֶת עֲלִיזָה הַיְפָה.

בְּרֵאוֹת אוֹתָהּ אַחַר כֵּף אָבִיָּה, נִדְּהִם
 מִמְּרָאָה עֵינָיו, וְאָמַר שְׂאִין זוֹ כָּלֵל בְּתוֹ.
 לֹא הָיָה אִישׁ, חוּץ מִן הַכָּלֵב הַקְּשׁוּר
 בְּשִׁרְשֵׁרֶת וְהַסְנוּנִיּוֹת הַפּוֹרְחוֹת בְּאוֹיר,

שֶׁהַכִּיר אֹתָהּ. אַךְ אֵלֶּה לֹא הָיוּ אֵלֶּא
בְּעֵלֵי־חַיִּים עֲלוּבִים, שָׂאִין מִשְׁגִּיחִים
בָּהֶם.

הָיוּ עֵינֶיהָ שֶׁל עֲלִיזָה הַמְּסַכְּנָה זֹלְגוֹת
דְּמָעוֹת, כְּשֶׁזָּכְרָה אֶת אֶחָד עֶשְׂרֵי אַחֵיהָ, שְׂכָלָם
הָלְכוּ וְנָדְדוּ מִכָּאן. עֲצוּבֵי־רוּחַ הַתְּחַמָּקָה
מִן הָאֲרָמוֹן. הַתְּהַלְכָה כָּל הַיּוֹם עַל פְּנֵי
שָׂדוֹת וּבְצוֹת, עַד בּוֹאָה לְתוֹךְ יַעַר גָּדוֹל.
הִיא לֹא יָדְעָה לָאֵן תֵּלֵךְ וְאָנָּה תָּבוֹא,
אֲבָל לִבָּהּ הָיָה מָלֵא עֶצֶב גָּדוֹל,
וּמְלֵא גְעֻגּוּעִים עֲזִים עַל אַחֵיהָ, שְׂבוּדָאֵי
גַם הֵם גָּלוּ לְקִצּוֹי הָעוֹלָם. וּבִלְבָבָהּ גָּמְרָה
לְחַפֵּשׂ וּלְמַצּוֹא אוֹתָם.

רַק שָׁעָה קִלְּהָ שֶׁהִתָּה בִּיעַר, וְחָשָׁךְ
עָלֶיהָ הַיּוֹם. הִיא תַעֲתָה מִן הַדֶּרֶךְ לְגַמְרֵי,

וְשָׁכְבָה לָהּ עַל גְּבֵי הָאֲזוּב הַרְף, הַתְּפִלָּה
 אֶת תְּפִלַּת הַלְיָלָה וְרֵאשָׁה נִשְׁעֵן אֶל גִּזְע
 עֵץ. כִּאֵן הַשְׁתַּרְר שְׁקֵט רַב וְגָדוֹל, הָאִוִּיר
 הָיָה נְעִים וְרַף, וּמִסְבִּיב עַל פְּנֵי הַדָּשָׂא

וְהָאֵזוֹב, נִצְנָצוּ, כְּעֵין הָאֵשׁ הַיְרוּקָה,
מֵאוֹת גַּחְלִילִיּוֹת. בְּנִגּוּעַ יָדָהּ בְּאֶחָד
הָעֲנָפִים, וְהִנֵּה נִפְלוּ תוֹלְעֵי-הָאוֹר,
כְּנִיצוֹצוֹת אֵשׁ לְרַגְלֶיהָ.

כָּל אוֹתוֹ לִילָה חֲלָמָה עַל אוֹדוֹת
אַחֶיהָ, וּבַחֲלוּמָהּ וְהִנֵּה הֵם מְשַׁחֲקִים שׁוֹב
כִּילָדִים, כּוֹתְבִים בְּחָרֵט עֲשׂוֹי יְהִלּוּם
עַל גְּבִי טַבְּלָאוֹת זֶהָב, מְעִינִים בְּסִפֵּר
הַתְּמוּנוֹת הַנְּהַדָּר, שֶׁמְחִירוֹ כַּחֲצֵי הַמְּלָכוֹת;
אֲךָ הֵם לֹא הוֹסִיפוּ לְכַתּוֹב, כְּמִקְדָּם,
סִפְרוֹת וְקוּיִם, כִּי אִם מְעַשֵּׂי-גְבוּרָה
נוֹעְזִים שֶׁעָשׂוּ וְהִצְלִיחוּ, כָּתְבוּ עַל כָּל
אֲשֶׁר עָבַר עֲלֵיהֶם וְכָל אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵיהֶם,
וּבַתּוֹךְ סִפֵּר הַתְּמוּנוֹת הָיוּ הַצִּפְרִים

מזמרות והאנשים יוצאים מן הספר
ומשוחחות עם עליזה ועם אחיה.

כאשר התעוררה משנתה עלתה כבר
השמש. היא לא יכלה אמנם לראותה.
אך כנפיה היו משחקות כאן כפרח
זהב מנפנף; מסביב עלה ריח של
ירק, והצפרים התאספו ובאו והקיפוה
מכל צד, כאילו אמרו לשבת על גבי
כתפיה. היא שמעה את קול המית
המים, כי מעינות מים גדולים ורבים
היו כאן, וכלם נפלו אל תוך יאור אחד,
שקרקעיתו זרועה חול בהיר ויפה; אמנם
סביבו צמחו שיחי-בר עבתיים, אך
במקום אחד פתחו העפרים פתח גדול,
ובדרך זו ירדה עליזה אל המים. הם

היו כה צלולים, שְׁוֹלָא הַרוּחַ, שֶׁהַנִּיעָה
אֶת הַשִּׁיחִים וְהַעֲנָפִים, אֲפֹשֶׁר הָיָה
לְדַמוֹת, כִּי אֵין הֵם אֲלָא מְצִירִים עַל
גְּבִי קַרְקַעִית הַיָּאוֹר, כֹּה בְרוּר הַשְּׂתַקֵּף
כָּל עֵלָה וְעֵלָה, בֵּין אִם הָיָה מוֹאֵר בְּאוֹר
הַשֶּׁמֶשׁ, וּבֵין אִם הָיָה שְׂרוּי בְּצֶל.

מִשְׂרָאֲתָה עֲלִינָה אֶת פְּנֵיהָ, נִבְהֵלָה
מְאֹד, כִּי שְׁחוּמִים הָיוּ וּמְלַעְרִים, אֲבָל
אֲךָ הִרְטִיבָה אֶת יָדָהּ הַקְּטָנָה וְשִׁפְשָׁפָה
בָּהּ יָפָה אֶת עֵינֶיהָ וְאֶת מִצְחָהּ, הִבְהִיק
שׁוֹב מִתַּחַת הָעוֹר הַלָּבָן; הִיא פִּשְׁטָה
אֲפֹא אֶת בְּגָדֶיהָ מֵעֲלֶיהָ וַיִּרְדָּה אֶל הַמַּיִם
הַצְּלוּלִים; בַּת מְלָכִים יָפָה מְמֹנָה לֹא
הָיְתָה בְּעוֹלָם!

אַחֲרֵי שֶׁחֲזְרָה לְבִשָּׁה אֶת בְּגָדֶיהָ

וּקְלָעָה אֶת שַׁעֲרוֹתֶיהָ הָאֲרָכוֹת, שָׁמָּה
אֶת פָּנֶיהָ אֶל הַמַּעֲיָן הַמִּפְכָּה, שָׁתְתָהּ
מִמַּנּוּ מְלוֹא כֶּף יָדָהּ וְהֶעֱמִיקָה לְלַכֵּת
בַּיַּעַר, בְּלִי שְׁתַּדַּע בְּעֲצָמָה לֵאמֹן; הִיא
חָשְׁבָה עַל אֲדוֹת אַחֶיהָ וַיִּדְעָה כִּי הָאֱלֹהִים
לֹא יַעֲזֹבֶנָּה; הוּא הַצְּמִיחַ כִּאֲנִי בַּיַּעַר אֶת
תְּפוּחֵי-הַבָּר, לְמַעַן הַשְּׁבַע אֶת הָרַעֲבִים.
הָאִיר אֱלֹהִים אֶת עֵינֶיהָ וַרְאָתָהּ עֵץ,
שָׁעֲנָפִיו הִתְּכּוֹפְפוּ תַּחַת כְּבֹד פְּרוֹתָיו.
אָכְלָה מֵהֶם לְשִׁבְעַת הַיָּמִים הַעֲמִידָה סוּמְכוֹת
מִתַּחַת לְעֲנָפִים וְשָׁמָּה אֶת פָּנֶיהָ לְצַד
הַיַּעַר הָאֶפְלוּלִי בְּיֹתֵר. כִּאֲנִי שָׁלָטָה
דְּמָמָה רַבָּה כְּזֹאת, שִׁיכְלָה לְשִׁמּוֹעַ אֶת
רְשָׁרוֹשׁ כָּל עָלָה יָבֵשׁ מִתַּחַת לְכַפּוֹת
רַגְלֶיהָ; אֵף צִפּוֹר אַחַת לֹא נִרְאָתָה

מִסָּבִיב, אִף גַּו אֹר אֶחָד לֹא חָדַר מִבַּעַד
לְעַנְפֵי הָעֲצִים הַגְּדֹלִים וְהַעֲבֹתִים; אֲכַן
הָיָה כִּאֵן שֶׁקָּט, וּבְדִידוֹת הַיְתָה שֶׁכְּמוֹהָ
לֹא יָדְעָה לְעוֹלָם.

הַלְיָלָה הַחֲשִׁיף עָלֶיהָ. אִף גַּחְלִילִית
אֶחָת קִטְנָה לֹא נִצְנָצָה מִתּוֹךְ הָאֲזוּב.
עֲצוֹבַת-רוּחַ שֶׁכָּבָה לָהּ עַל הָאָרֶץ לִישׁוֹן;
אִךְ הִנֵּה דוֹמָה הָיָה עָלֶיהָ, כִּי עַנְפֵי
הָעֲצִים שֶׁמִּמֶּעַל לְרֹאשָׁהּ הוֹלְכִים וְנִפְרָדִים,
וְכִי הָאֱלֹהִים מִצִּיץ עָלֶיהָ בְּעֵינֵי רֹךְ
וְרַחֲמִים, וַיִּדְעָה כִּי עוֹז לֹא יַעֲזֹבָנָה.

כַּאֲשֶׁר נִתְעוֹרְרָה לְמַחֲרַת הַיּוֹם, לֹא
יָדְעָה אִם רָאָתָה כָּל זֶה בַּחֲלוּם, אוֹ אִם
הָיָה כָּל זֶה בַּהֲקִיץ.

הִיא הִרְחִיקָה לְכַת צְעָדִים מִסָּפֵר,

והנה לקראתה אשה זקנה, הנושאה
 בסלה גרגרי-יער; היא נתנה לה אחדים
 מהם. עליונה שאלה אותה אולי ראתה
 אחד עשר נסיכים רוכבים דרך היער.

לא, - ענתה הזקנה, - אז אתמול ראיתי
 אחד עשר ברבורים אשר כתרי-זהב
 בראשיהם, כשהם עוברים בשחיה את
 הנחל הקרוב!

היא הולכה את עליונה מרחק-מה,
 לצד מדרון; למטה התפתל נחל; העצים
 שעל שפתו הושיטו זה לזה את ענפיהם
 הארכים רביה-עלים, ובמקום שלא יכלו
 להגיע זה לזה עקרו את השרשים מתוך
 האדמה והצמיחום בצורה תלויה מעל
 המים כשהם מסרגים ענפים ירוקים.

עֲלִיזָה אָמְרָה שְׁלוֹם לְזִמְנָה וְהִלְכָה
עִם הַנַּחַל, עַד הַמָּקוֹם שֶׁהַשְּׂתַפְּףֵי אֵל הַיָּם
הַגָּדוֹל וְהַפְּתוּחַ.

הַיָּם הִנְהַדֵּר הַשְּׂתַטֵּחַ לְפָנַי עֵינַי הַנְּעֶרָה
הַצְּעִירָה, אָבֵל אָף אָנִית־מִכְרָשִׁים אַחַת
לֹא נִרְאָתָה עָלָיו. אֵיךְ תִּמְשִׁיךְ אֶת דְּרָכָה?
הִיא הַתְּבוֹנָנָה לְגַלְיִים, וְרִאָתָה אֵיךְ הֵם
מִתְמַיִדִים בְּמַהֲלָכְכֶם לְלֹא-לְאוֹת, וּמִיִּשְׂרָיִם
בְּדַרְכְּכֶם כָּל דָּבָר קָשָׁה. „אָף אָנִי רוֹצָה
לְהִיּוֹת כְּמוֹתָם!“ – אָמְרָה הַנְּעֶרָה: – „חַן חַן
לְכֶם בְּעַד תּוֹרַתְכֶם, אַתֶּם הַגַּלְיִים הַבְּהִירִים
הַמִּתְגַּלְגְּלִים! לְבִי אוֹמֵר לִי, כִּי יָבֵא יוֹם
וְתִשָּׂאוּנוּ אֶל אַחֵי הָאֱהוּבִים!“

עַל גְּבִי הָאֶצְהָה הִלְחָה הָיוּ מִנְחוֹת
אַחַת עֶשְׂרֵה נוֹצוֹת-בְּרַבּוּר לְבָנוֹת, הִיא

אֲסַפְתָּן לְזֶרֶ, טְפוֹת מַיִם נִתְּלוּ עֲלֵיהֶן ;
אִישׁ לֹא יָדַע אִם טַל הוּא, אוֹ דְמַעוֹת
אָדָם הֵן. בְּדִידוּת גְּדוֹלָה חֲפָפָה עַל
שֹׁפֶת יָם זֶה, אֵךְ הִיא לֹא הִרְגִּישָׁה בַדְּבָר,
כִּי חֲלִיפוֹת לוֹ לַיִם תָּמִיד, וּבְמִשְׁךְ שְׁעוֹת
מַעֲטוֹת יִשְׁנֶה אֶת מְרֹאֵהוּ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
יִשְׁתַּנֶּה יְאוֹר בְּמִשְׁךְ שָׁנָה תָּמִימָה. בְּבוֹא
עֲנָנָה גְּדוֹלָה וְכֹהֶה, דוֹמָה הִיָּה, כְּאֵלוֹ
אוֹמֵר הַיָּם: "הִבִּיטוּ וּרְאוּ, הִנֵּה יָכוֹל אֲנִי
גַם לַעֲטוֹת מַעֲטָה קוֹדֵר". אֵךְ בְּשַׁעֲה
שֶׁהָעֲנָנִים הִתְכַּסּוּ אָדָם וְהָרוּחַ נָמָה אֶת
שֹׁנְתָהּ, הִיָּה מְרֹאֵהוּ כַּעֲלֵה וְרָד - פַּעַם
יְרוּקָה, וּפַעַם לְבָן; אֵךְ גַּם בְּהִיוֹתוֹ שָׁהֵט
עַד מְאֹד לֹא פָּסְקָה תְּנוּעָתוֹ, וְהַמַּיִם

התְרוֹמְמוּ לְאֵט לְאֵט, כִּהְתְרוֹמְמוּ תִזְהוּ שֶׁל
יֵלֵד נָם.

עֲלִיזָה הוֹסִיפָה לְלַכֵּת. וְעַם שְׁקִיעַת
הַחֲמָה נִתְגַּלְּוּ לִפְנֵיהָ אֶחָד עֶשֶׂר בְּרַבּוּרֵי-
בָר אֲשֶׁר כִּתְרֵי זֶהָב בְּרֹאשֵׁיהֶם וְהֵם
עֲפִים וּמִתְקַרְבִּים לְצַד הַיִּבְשָׁה. הֵם עָפוּ
זֶה אַחֲרֵי זֶה וְנִרְאוּ כְּסֶרֶט לְבָן וְאֲרוֹךְ;
עָלְתָה עֲלִיזָה וְהִסְתַּתְּרָה מֵאַחֲוֵי שִׁיתָ.
הַבְּרַבּוּרִים יָרְדוּ קָרוֹב לָהּ וְטָפְחוּ
בְּכַנְפֵיהֶם הַגְּדוּלוֹת וְהַלְּבָנוֹת.

בּוּ בְּרַגַע שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שָׁקְעָה בְּתוֹךְ
הַמַּיִם נָפְלוּ פִתְאוֹם כָּל נוֹצוֹת הַבְּרַבּוּר
אַרְצָה, וְאֶחָד עֶשֶׂר נְסִיכִים יָפִים, אַחִיָּה
שֶׁל עֲלִיזָה, עָמְדוּ בָּסֶם עַל רַגְלֵיהֶם.
הִיא נִתְנָה אֶת קוֹלָהּ בְּצַעֲמָה גְדוּלָה,

כי אף-על-פי שפניהם נשתנו עד מאד,
 ידעה אל נכון, כי אחיה הם; היא נפלה
 לתוך זרועותיהם, קראה להם בשמותיהם,
 והם היו מאשרים עד אין קץ בהפירם
 את אחותם הקטנה, שבינתיים גדלה
 כלה. הם צחקו ובכו חליפות; אחר
 ישבו וספרו מה מאד הרעה להם אמם
 חורגתם.

— כל זמן שהשמש מאירה, — אמר
 הבכור, — אנו פורחים בצורת ברבורי-
 בר, אף לאחר שהיא שוקעת, אנו
 חוזרים ומקבלים צורת בני האדם, ולכן
 עלינו לתת תמיד את דעתנו ולזכור,
 שבשעת שקיעת השמש תהיה לנו
 קרקע מתחת לרגלינו; כי לו אמרנו

לְעוֹף גַּם אֲזוּ וּלְהִתְרוֹמֵם אֶל מִתַּחַת
הָעֲנָנִים, הֵייוּ נוֹפְלִים, כְּאֲנָשִׁים, אֶל
עֲמֻקֵי הַתְּהוֹמוֹת. אֵין מְקוֹם מוֹשְׁבָנוּ
בַּמְּקוֹם הַזֶּה; שֵׁם מַעְבָּר לַיָּם יִשְׁנֶה אֶרֶץ
יָפָה כְּאֶרֶץ הַזֹּאת, אֶךְ הַדֶּרֶךְ לְשֵׁם אֲרָכָה,
וְלֹא נִמְצָא אֶף אֵי אֶחָד, אֲשֶׁר שָׁם נוֹכַל
לָלוֹן בַּדְּלִיָּה, מִדְּבַד סֶלַע בּוֹדֵד הַבוֹלֵט
בַּחֲצֵי הַדֶּרֶךְ; אֶךְ הַמְּקוֹם שֵׁם צַר מְאֹד
לְכַדָּנוּ, וְאָנוּ שׁוֹכְבִים צְפוּפִים זֶה עַל יַד
זֶה; אִם תְּקוּם סְעָרָה וְנִתְזוּ הַיָּםִים מֵעַל
לְרֹאשֵׁינוּ, וּבְכָל זֹאת אָנוּ מְלֵאִים תּוֹדָה
לְאֱלֹהִים גַּם עַל חֶסְדּוֹ זֶה, כִּי לוֹלֵא סֶלַע
זֶה, לֹא הֵייוּ שְׁבִים לְעוֹלָם לְרֹאוֹת אֶת
מוֹלְדֹתָנוּ הַחֲבִיבָה. רַק פַּעַם בַּשָּׁנָה אָנוּ
זוֹכִים לַחֲזוֹת אֶת אֶרֶץ מוֹלְדֹתָנוּ, אֶחָד

עֶשֶׂר יוֹם רִשָּׁאִים אָנוּ לְשֵׁהוֹת כָּאן, לְעוֹף
עַל פְּנֵי יַעַר גְּדוֹל זֶה, מִמְּקוֹם שְׂאֲפָשֶׁר
לָנוּ לְהִשְׁקִיף עַל פְּנֵי הָאֶרֶמוֹן, אֲשֶׁר שָׁם
נוֹלַדְנוּ וְאֲשֶׁר שָׁם יוֹשֵׁב אָבִינוּ, אֵף
לְרֹאוֹת אֶת הַמַּגְדֵּל אֲשֶׁר עַל קֶבֶר אִמּוֹ.
כָּאן דוֹמָה עָלֵינוּ שְׁהַעֲצִים וְהַשִּׁיחִים
קְרוּבִים לָנוּ קִרְבַּת מְשַׁפְּחָה, עַל פְּנֵי
הַבְּקָעוֹת הָאֵלוּ רְצִים סוּסֵי־הַבָּר, כְּמוֹ
שֶׁהֲרַגְלָנוּ לְרֹאוֹתָם בִּימֵי יְלָדוֹתֵנוּ, וְשׁוֹרְפֵי־
פָּחַם שָׂרִים כָּאן אֶת הַשִּׁירִים הַיִּשְׁנִים,
שֶׁקוֹלָם הֵינּוּ יוֹצְאִים בְּמַחֲוֹלוֹת בְּעוֹדְנוּ
יְלָדִים. כָּאן הִיא אֶרֶץ מוֹלַדְתֵנוּ, אֶל
הַמְּקוֹם הַזֶּה כְּמָהָה נִפְשָׁנוּ, וְכֹאז מְצֹאנוּ
אוֹתָךְ, אַחֲוֹתֵנוּ הָאֶהוּבָה, הַקְּטָנָה. עוֹד
יוֹמִים אֲפָשֶׁר לָנוּ לְשֵׁהוֹת כָּאן, אַחַר

עֲלֵינוּ לְנוֹד אֶל מַעֲבַר לַיָּם, אֶל אֶרֶץ
יְפֶה אַחַת, שְׂאִינָהּ, בְּכֹל זֹאת, אֶרֶץ
מוֹלְדֹתֵנוּ. אֵיךְ נִקַּח אוֹתָךְ אִתָּנוּ, וְלָנוּ
אֵין אֲנִיָּה, אֶף לֹא סִירָה קֵלָה?

- וְאֵיךְ אוֹכַל לְגָאוֹל אֶתְכֶם מִן
הַקְּסָמִים? - שְׂאֵלָה הָאֲחוֹת.

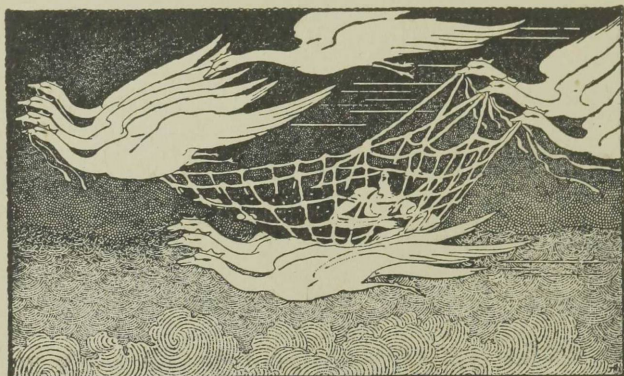
כַּמַּעַט כָּל הַלְּיָלָה עָבַר עֲלֵיהֶם בְּשִׁיחָה,
רַק שָׁעוֹת מְסֻפָּר יִשְׁנוּ אֶת שְׁנָתָם.

עֲלִיָּזָה נִתְעוֹרְרָה לְקוֹל מִשָּׁק כְּנָפֵי
הַבְּרַבּוֹרִים, שָׁהֲמוּ מֵעַל לְרֹאשָׁהּ. הָאֲחִים
פָּשְׁטוּ שׁוֹב אֶת צוּרְתָם הָאֲנוּשִׁית וְעָפוּ
בְּעִגּוּלִים גְּדוֹלִים לְמַרְחָקִים. רַק אֶחָד
מֵהֶם, הַצֵּעִיר שְׁבַכְלָם, נִשְׂאָר בְּמִקְוֹמוֹ;
הַבְּרַבּוֹר הַנִּיחַ אֶת רֹאשׁוֹ בְּחִיקָה וְהִיא
הַחֲלִיקָה אֶת כְּנָפָיו הַלְּבָנוֹת; כָּל אוֹתוֹ

יום בלוי יחד. לעת ערב שבו האחים
ואחרי שקיעת השמש עמדו כלם בצלמם
ובדמותם.

- מחר עלינו לעוף מפאן, ורק כעבור
שנה שלמה שוב נשוב, אבל אותך לא
נעזב כאן. היקום בך הרוח ללכת אתנו?
זרועי חזקה למדי, למען שאת אותך
דרך היער, אם כנפינו לא תהיינה חזקות
למדי, כדי לעוף אתך אל מעבר לים.
- בן, קחוני אתכם! - בקשה עליזה.
כל הלילה טרחו בקליעת רשת,
שהיתה עשויה קלפת צפצפה. עליזה
שכבה עליה, ואחרי שעלתה השמש
והאחים הפכו לברבורי-בר, אחזו
בחרטמיהם ברשת, ונשאו בעופם את

אָחוֹתָם, שְׁהִיְתָה עוֹד נִרְדְּמָת, לְנֹכַח
הָעֵבִים. קִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ נִפְלוּ יָשָׁר עַל
פְּנֵיהָ, וְאֶחָד הַבְּרַבּוּרִים הָיָה מְעוֹפֵף מֵעַל
לְרֹאשָׁהּ, כְּדֵי לְהִיּוֹת לָהּ לְמַחְסָה וּלְצִל.
הֵם הִרְחִיקוּ כָּבֵד הַרְבֵּה מִן הַיְבֻשָׁה,
כְּשֶׁהִקְיִצָה עֲלֶיהָ מִשְׁנֵתָהּ; הִיא חֲשָׁבָה
כִּי כָל זֶה אֵינּוּ אֶלָּא חֵלוֹם. כֹּה תָמוּהָ
הָיָה בְּעֵינֶיהָ שֶׁהִיא נִשְׂאֵת בְּאוֹיֵר עַל פְּנֵי
הַיָּם. עַל יָדָהּ הָיָה מִנַּח עֲנָף גִּרְגָרִים
אֲדָמִים וַיְפִים וְצִרּוֹר שְׂרָשִׁים רִיחָנִיִּים;
אֵת אֶלֶּה אָסַף הַצָּעִיר שְׁבָאֲחִים וְהֵנִיחַ
לְצִדָּהּ, וְהִיא הָיְתָה מְחִיכֶת לְעַמָּתוֹ מִלֵּאֵת
תוֹדָהּ, כִּי הַכִּירְתָּהּ. הוּא הָיָה פוֹרַח מֵעַל
לְרֹאשָׁהּ מִמָּשׁ וְחָסָה עָלֶיהָ בְּכַנְפָיו.
הֵם הִגְבִּיחוּ בְּמְעוֹפָם כָּל־כָּף, עַד

שְׁהֶאֱנִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה אֲשֶׁר נִתְגַלְתָּה לְעֵינֵיהֶם,
 דוֹמָה הִיְתָה לְבֶן-שַׁחַף לְבֶן, הַצֶּף עַל
 פְּנֵי הַמַּיִם. עֲנָנָה גְדוֹלָה וּלְבָנָה רְבֻצָּה
 מֵאֲחֹרֵיהֶם, דוֹמָה לְהַר גְּדוֹל, וְעַל גִּבְּתָהּ
 רָאִתָּה עֲלִיזָה אֶת צִלָּהּ וְאֶת צִלָּם שֶׁל
 אֶחָד עֶשֶׂר הַבְּרַבּוּרִים, כְּשֶׁהֵם עֹפִים בְּכָל
 גְּדָלָם הָעֲנֻקִי; זֶה הָיָה מֵרְאָה נִהְדָּר,
 שְׁכִמוֹהוּ לֹא רָאִתָּה עוֹד מִימֵיָהּ; אַךְ
 כְּאֲשֶׁר הַשֶּׁמֶשׁ הַגְּבִיָּהָה בַּשָּׁמַיִם וּרְתֻקָּה

מִן הָעֲנָנָה, נֶעְלְמָה תְּמוּנַת־הַצְּלָלִים
הַמְרַחֲפֹת.

כָּל אוֹתוֹ יוֹם הָיוּ פּוֹרְחִים בְּאוֹר,
כְּחֵץ זֶה הַהוֹמָה מִתּוֹךְ מְהִירוֹת, וּבְכָל
זֹאת הָיָה מְעוֹפָם אֲטִי מִמְעוֹפָם הַרְגִיל,
בְּנִשְׁאָם אֶת אַחוֹתָם אִתָּם. סְעָרָה הַתְּרַגְּשָׁה
לְבוֹא וְהַיּוֹם נָטָה לְעָרוֹב; מְלֹאת חֲרָדָה
רָאֲתָה עֲלֵיזָה, כִּי הַשֶּׁמֶשׁ הוֹלְכֵת הֶלֶךְ
וְשָׁהוּעַ וְשׁוֹן־הַסֵּלַע בְּתוֹךְ הַיָּם טָרַם
נִרְאָה לְעֵינֵיהֶם; דוֹמָה הָיָה עָלֶיהָ, כִּי
מִשָּׁה כְּנִפְיָהֶם שֶׁל הַבְּרַבּוּרִים הוֹלֵךְ הֶלֶךְ
וְחֹזֵק. אָהָה, רַק אֲשַׁמְתָּה הֵיטָה זֹאת,
שֶׁלֹּא הַתְּקֻדָּמוֹ בְּמְעוֹפָם; אַחֲרֵי אֲשֶׁר
תִּשְׁקַע הַשֶּׁמֶשׁ, כְּשִׁישׁוּבוֹ לְהִיּוֹת אֲנָשִׁים,
יִפְלוּ לְתוֹךְ הַיָּם. עֲלֵיזָה הַתְּפִלָּה מְקַרֵּב

לְבָה לֵאלֹהִים, אֲךָ שֶׁן־הִסְלַע טָרַם נִרְאָה;
הַעֲנָנָה הַשְּׁחוּרָה הִלְכָה הַלֹּךְ וְקָרַב,
תְּנוּדוֹת הַרוּחַ הַחֲזָקוֹת נִבְאוּ סְעָרָה,
הַעֲנָנִים נִצְבּוּ כַּנְּחָשׁוֹל גָּדוֹל מִטִּיל אִימָה,
וְהַתְּפֹשֵׁט כְּעוֹפֶרֶת, וְהַבְּרָקִים הַתְּלַקְחוּ
בְּזֶה אַחַר זֶה. בּוּ בְּרַגַע הִגִּיעַ הַשֶּׁמֶשׁ עַד
קִצָּה הַיָּם. עֲלִינָה הַתְּחַלְחֵלָה בְּהַרְגִּישָׁה
כִּי הַבְּרַבּוּרִים יוֹרְדִים בְּמַהֲירוֹת כְּזוֹ, עַד כִּי
נִדְמָה שֶׁהֵם נוֹפְלִים, אֲבָל הֵם שָׁבוּ וּפְרָחוּ עַל
פְּנֵי הַיָּם. הַשֶּׁמֶשׁ עָמְדָה כְּבָר חֲצִיָּה בַּיָּמִים,
כְּאֲשֶׁר נִגְלָה הַסְּלַע לְעֵינֵיהָ. הוּא לֹא
נִרְאָה גָדוֹל מִכְּלָבִיִּם הַמוֹצִיא אֶת רֵאשׁוֹ
מִן הַיָּם. הַשֶּׁמֶשׁ שָׁקְעָה בְּמַהֲירוֹת רַבָּה.
אֲךָ הִנֵּה עָמְדָה רִגְלָה עַל הַיִּבְשָׁה, וְהַשֶּׁמֶשׁ
כָּבְתָה כְּרַגַע, כְּפִסַּת נִיר זו הַמְּכַבֶּה אֶת

בִּיצוּצָה הָאֲחֵרוֹן; יָד בְּיַד נִצְבוּ סְבִיבָה
אֲחִיהָ, אָף אֲמָנָם לֹא הִסְפִּיק הַמָּקוֹם
יֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְרַגְלֵיהֶם וּלְרַגְלֵי אֲחוֹתָם.
גַּלְיֵי הַיָּם הִכּוּ בְּשֶׁן־הַסֶּלַע וְהָיוּ אֶת
מִימֵיהֶם עַל רֹאשָׁם, כְּגֶשֶׁם שׁוֹטֵף;
הַשָּׁמַיִם הוֹאֲרוּ בְּאֵשׁ בְּלִת־פּוֹסְקֵת וְהָרַעַם
הָרַעִים זֶה אַחֲרֵי זֶה, אֲבָל הָאֲחוֹת וְהָאֲחִים
הַחֲזִיקוּ אִישׁ בְּיַד רֵעֵהוּ וְשָׂרוּ שִׁיר תְּפִלָּה,
אֲשֶׁר חִזַּק אֶת רוּחָם בַּצָּרָה.

עַם דְּמְדוּמֵי בִקְרָה קָמָה הַסְּעָרָה
לְדַמְמָה. הָאֲוִיר נִעְשָׂה צָלוּל; וְאָף עָלְתָה
הַשָּׁמֶשׁ שָׁבוּ הַבְּרָבוּרִים לְעוֹף עִם עֲלִיזָה
מִן הָאֵי וְהִלָּאָה. הַיָּם הָמָה עוֹד בְּהֵמִית
פְּרָאִים, עֵת הַתְּרוֹמָמוּ בְּאֲוִיר, דּוֹמָה הָיָה
כִּי הִקְצָף הַלָּבָן עַל פְּנֵי הַיָּם הַשְּׁחָרְחָר־

ירק, אינו אלא מיליוני ברבורים, הצפים
על פני המים.

משעלתה השמש במרום נתגלתה
לפני עיני עליזה ארץ הרים צפה
למחצה בתוך האויר ורכסי גבעות לה
עוטים קרח מבריק, ובאמצעיתה ארמון
שאינ שער לגדלו ושדרות-עמודים
ארכות. יערות דקלים התנועעו שם
ברוח, ופרחי-פאר, שגדלם כגדל אופני-
הטחנה. היא שאלה אם זוהי הארץ
מחוז חפצים, אך הברבורים הנידו
ראשיהם: לא! המראה אשר ראו עיניה,
לא היה אלא המחזה המתעה של ארמון-
הענבים, המתחלף תמיד - אל המקום
הזה אסור להם להביא בן אדם.

עוד עלִיזה מִשְׁתָּאָה לַמְּרָאָה, הַתְּמוּטָטוּ
וּנְפְלוּ תַחְתֵיהֶם כָּל אוֹתָם הַהָרִים,
הַיַּעֲרוֹת וְהָאֲרָמוֹן הָאֲרוֹךְ, וּבְמִקוֹמָם נִצְבּוּ
בְתִי־כִנְסִיּוֹת אֲשֶׁר מְגַדְלִים גְבוּהִים לָהֶם
וְחִלּוֹנוֹת מְחַדְדִים. דוֹמָה הִיָּה עָלֶיהָ שְׁאֵת
קוֹל הָעֶגְבּ הִיא שׁוֹמֵעַת, אֵף רַק אֵת
הַמִּית הַיָּם שָׁמְעוּ אֲזוּנֶיהָ. וְהִנֵּה נִהְפְּכוּ
הַמְּגַדְלִים פְּתָאִם לְצִי גְדוֹל, שֵׁט תַחְתֵיהֶם:
הִיא הַשְּׁקִיפָה לְמַטָּה וְרָאֲתָה, כִּי אֵינָם
אֶלָּא עֲרַפְלֵי יָם, שֶׁהַחֲלִיקוּ עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
אֵךְ הִנֵּה רָאֲתָה בְּאֵמֶת אֵת הָאָרֶץ מַחוּז
חִפְצָם; שֵׁם הַתְּנַשְׂאוֹ הָרִים עוֹטֵי תְכֵלֶת,
נְפְלָאִים בִּיפְיָם, וַיַּעֲרוֹת אֲרָזִים, עָרִים
וְאֲרָמוֹנוֹת. זְמַן רַב לְפָנֵי שְׁקִיעַת הַחֲמָה
יֵשְׁבָה עַל גְּבֵי הַסְּלָעִים, שֶׁלְּפָנֵי מַעְרָה

אחת, שהיתה מכסה צמחים מטפסים
דקים וירוקים; מראיהם היה כשטיחים
מרקמים.

- עכשו נראה מה הם החלומות
שתראי הלילה במקום הזה. — אמר
הצעיר שבאחים והראה לה על קיטון-
השנה שלה.

- לו נגלה לי בחלום איך להציל
אתכם מן הקסמים! — אמרה עליזה והרעיון
הזה התחיל להעסיק אותה בלח רב,
והתפללה לאלהים שיאיר את עיניה
ותמצא דרך להציל את אחיה. גם
בישנה את שנתה הוסיפה להתפלל;
פתאום נדמה לה, שהיא עולה ועפה
באיר אל ארמון-העננים המדמה ואשת-

פְּלָאִים מְאִירָה אֶת פְּנֵיהָ לְקִרְאָתָהּ וּפְנֵיהָ
דוֹמִים מְאֹד לְפָנַי אוֹתָהּ הִזְקַנָּה שְׁפָגְשָׁה
בַּיַּעַר - זוֹ שֶׁנִּתְּנָה לָהּ גְּרָגְרִים וְסִפְרָה לָהּ
עַל אֲדוֹת הַבְּרַבּוּרִים שֶׁכִּתְּרִי זֶהָב
בְּרֵאשֵׁיהֶם. „הֵייתִי יְכַלָּה לְגָאֵל אֶת חַיִּיךָ מִן
הַקְּסָמִים - אֲמָרָה - אִם רַק אֲמִץ רוּחַ וְאֲרִי-
רוּחַ לָךְ. הֵתְרָאִי אֶת הַסְּרָפִדִים אֲשֶׁר בְּיַדִּי?
רַבִּים מֵהֶם צוֹמְחִים מִסְּבִיב לְמַעְרָה, אֲשֶׁר
תִּישְׁנִי בָּהּ; רַק אֵלֶּה יִכְשְׁרוּ לְמִטְרָה זוֹ. אֶת
זֹאת תְּשִׁימִי אֶל לְבַבְךָ: רַק אוֹתָם תְּקַטְּפִי, וְלוֹ
גַּם תִּצְרַבְנָה יַדֶּיךָ עַד עֵלוֹת עֲלִיהֶן
שְׁלִפּוּחִיּוֹת; אֶת הַסְּרָפִדִים נִפְצִי בְּרִגְלֶיךָ,
וְהוֹצִיאִי מֵהֶם פִּשְׁתָּן. מִמֶּנּוּ תִקְלְעִי וְתִסְרְגִי
אֶחָת עֶשְׂרֵה כְּתָנוֹת-שְׁרִיּוֹן עִם שְׁרוּוֹלִים
אֲרָכִים, וְתִלְבִּישִׁי אֶת אֶחָד עֶשְׂרֵה הַבְּרַבּוּרִים,

אז יסור הקסם מעליהם. אף זכרי, פי
 למן הרגע שתתחילי בעבודה ועד שתגמר,
 הדבור אסור עליך - לו גם תארך ימים
 רבים. המלה הראשונה שתוציא מפיה,
 תבוא כחרב מות בלב אחיך; חיי אחיך
 תלויים אפוא בלשונך. את זאת תזכרי
 ואל תשכחי!"

בו ברגע נגעה ידה בסרפד, הוא
 היה כאש בוערת ועליזה בעורה משנתה.
 היה יום בהיר, וסמוך למקום שישנה,
 צמח הסרפד, אשר אותו ראתה בחלומה.
 היא נפלה על ברפיה והודתה לאלהים
 על חסדו. מהרה ויצאה מן המערה, על
 מנת להתחיל במלאכתה.
 היא שלחה את ידיה העדינות

בסרפדים הדוקרים, שהיו כֹּאש לְעוֹרָה,
שֶׁלְפּוֹחִיּוֹת גְּדוֹלוֹת עָלוּ עַל יְדֵיהָ וַזְרוּעוֹתֶיהָ,
אָבֵל הִיא שְׂמֵחָה לְמַכְאוּבֶיהָ, וּבִלְבַד
שְׂתוּכֵל לְגֵאוֹל אֶת אַחֶיהָ הָאֲהוּבִים. נֶפֶץ
נִפְצָה כָּל סֶרְפֵד וְסֶרְפֵד בְּרַגְלֶיהָ הָעֲרֻמוֹת
וְקִלְעָה, אֶת הַפֶּשֶׁתַּן הַיְרוּק.

לְאַחַר שְׂקִיעַת הַחֲמָה בָּאוּ הָאֲחִים
וְנִבְהִלוּ בְּרֵאוֹתָם אוֹתָהּ שֶׁהִיא מַחְרִישָׁה
כְּאֵלֶמֶת. חָשְׁשׁוּ שָׂמָא שְׁלַחָה בָּהּ הָאֵם
הַחּוֹרְגַת קֶסְמִים חֲדָשִׁים; אֵךְ בְּרֵאוֹתָם
אֶת יְדֵיהָ הַבִּינוּ, שָׂרַק בְּגִלְלָם בָּא לָהּ
כָּל זֶה, וְהִצְעִיר שְׂבָאֲחִים בְּכָה עָלֶיהָ,
וּבַמְּקוֹם שֶׁנִּפְלוּ דַמְעוֹתָיו שָׁם חָדַל
הַכָּאֵב וְנִעְלְמוּ הַשְּׁלֵפוֹחִיּוֹת הַצּוֹרְבוֹת.
הַלֵּילָה עָבַר עָלֶיהָ בְּעִבּוּדָה, כִּי לֹא

יִדְעָה מְנוּחָה עַד אִם תִּגְאָל אֶת אַחֶיךָ
הָאֱהוּבִים; כֹּל יוֹם הַמַּחֲרָת, בְּצֵאת
הַבְּרִבּוּרִים לְמַעוֹפָם, יִשְׁבֶּה בְּבִדּוּתָהּ.
אֶךְ מֵעוֹלָם לֹא עָבַר עָלֶיךָ הַזְמַן
כֹּה מֵהָר, כְּמוֹ הַיּוֹם. כְּתַנֵּת-שְׂרִיזוֹן אַחַת
הִיְתָה כְּבָר מִנַּחַת מוֹכְנָה לְפָנֶיךָ, עֲכָשׁוּ
הַתְּחִילָה לְסֵרוּג אֶת הַשְּׁנִיָּה.

אֶךְ הִנֵּה נִשְׁמָעָה כְּתֹאוֹם תְּרוּעַת
קֶרֶן הַצִּיד בְּהָרִים; הִיא נִבְהָלָה עַד מְאֹד;
הַקּוֹל הַלֵּךְ הַלֵּךְ וְחֹזֵק. הִיא שָׁמְעָה קוֹל
נְבִיחַת כְּלָבִים. מִלֵּאת חֲרָדָה בְּרַחָה אֶל
תוֹךְ הַמַּעְרָה, אֶלְמָה לְאֶלְמָה אֶת הַסֶּרְפָּדִים
שְׂאִסְפָּה וְנִפְצָה וַיִּשְׁבֶּה עָלֶיךָ.

פְּתֹאֵם קִפְצוּ כָּלֵב גְּדוֹל מִבֵּין הַשִּׁיחִים
וְאַחֲרָיו עוֹד אַחַד, וְעוֹד אַחַד. הֵם נִבְחוּ

בְּקוֹל גְּדוֹל, בְּרַחוּ וְחִזְרוּ שׁוֹב. לֹא עָבְרָה
שָׁעָה אַרְכָּה, וְכָל הַצִּיִּדִים עָמְדוּ לְפָנַי
הַמְעֵרָה, וְהִיפָה בָּהֶם, שֶׁהָיָה מֶלֶךְ הָאָרֶץ
הַזֹּאת, נִגַּשׁ אֶל עַלְיִזָּה - נִעְרָה יָפָה מִמְּנָה
לֹא רָאָה מֵעוֹלָם.

- אֵיךְ הִגַּעְתָּ הֵנָּה, אֵת יְלֵדָה יְפָה -
פִּיָּה! - שָׁאֵל. עַלְיִזָּה נִעְנְעָה בְּרֹאשָׁהּ, כִּי
הִדְבּוֹר הָיָה אֲסוּר עָלֶיהָ, וְהִדְבַּר נִגַּע
לְחַיִּיהֶם וְשַׁחְרוּרָם שֶׁל אַחֵיהָ; הִיא
הִסְתִּירָה אֶת יָדֶיהָ מִתַּחַת לְסִנְרָהּ, כְּדֵי
לְהַעֲלִים מֵעֵינַי הַמֶּלֶךְ אֶת הַיְסוּרִים
שֶׁהִיא סוֹבֶלֶת.

- בּוֹאֵי עִמִּי! - אָמַר. - אֲסוּר לָךְ
לְהִשָּׂאֵר כֹּאֵן! אִם לְבָךְ טוֹב כֹּאֲשֶׁר
יָפִים פְּנֵיךְ, אֲזִי אֶלְבִּישְׁךָ קְטִיפָה וּמְשִׁי

וְאֲשִׁים פָּתַר מְלָכוֹת בְּרֵאשֶׁת, וּמְקוֹם
 מְגוּרֵיךְ יִהְיֶה בְּאַרְמוֹן שְׁאִין נָאָה מִמֶּנּוּ.
 אַחַר הַרִים אוֹתָהּ וְהִרְפִּיבָה עַל סוּסוֹ;
 הִיא בָכְתָה וּפְרָשָׁה אֶת כַּפֵּיהָ בְּבִקְשָׁה
 אֲלֶמֶת, אֶךְ הַמֶּלֶךְ אָמַר: „רַק אֶת טוֹבְתְךָ
 וְאֶשְׂרְךָ אֲנִי דוֹרֵשׁ! יְבוֹא יוֹם וּתְבָרְכֵנִי
 עַל כָּל זֶה!“ וּבְדַבְּרוֹ זֹאת קָם וְרָכַב לְבִיז
 הַהָרִים, בְּהַחְזִיקוֹ אֶת הַנְּעֵרָה לְפָנָיו,
 וְהַצִּידִים רָכְבוּ אַחֲרָיו.

עַם שְׂקִיעַת הַחֲמָה נִתְגַּלְתָּה לְפָנֵי
 עֵינֵיהֶם בִּירַת הַמֶּלֶךְ הַמְּפּוֹאָרָה. וְהַמֶּלֶךְ
 הֵבִיא אוֹתָהּ אֶל אַרְמוֹן, אֲשֶׁר לְפָנָיו
 שְׁשֻׁקוֹ מְזֻרְקוֹת-מִים גְּדוֹלוֹת בְּתוֹךְ
 בְּרִכוֹת-שֵׁשׁ, וְאֲשֶׁר עַל קִירוֹתָיו הַתְּנוּסָסוֹ
 לְתַפְאֶרֶת צִיּוּרִים מַעֲשֵׂה יְדֵי-אָמֶן; אֶךְ

לְבַה לֹא הָיָה לְכָל אֱלֹהִים, וְעֵינֶיהָ הָיוּ מְקוֹר
דְּמָעָה. בְּלֹא חֲשֶׁק הַנִּיחָה לַנָּשִׁים לְהִלְבִּישָׁהּ
בְּגָדֵי פָאָר, לְקַלּוֹעַ מְרַגְלִיּוֹת בְּתוֹךְ
שְׁעָרוֹתֶיהָ וּלְהִלְבִּישׁ אֶת אֲצַבְעוֹת יָדֶיהָ
הַנְּכוּוֹת כַּפְפוֹת עֲנָגוֹת.

כְּשֶׁעֲמְדָה בְּכָל הַדֶּר תִּפְאֲרֶתָהּ, הִיְתָה כֹּה
נִפְלְאָה בִּיפְיָהּ, שֶׁכָּל אֲנָשִׁי הַחֲצַר הִשְׁתַּחֲוּוּ
לְפָנֶיהָ אַפִּים אֲרָצָה וְהַמֶּלֶךְ אֲרֵשׁ אוֹתָהּ,
אֶף-עַל-פִּי שְׂרָאש-הַכְּהֻנִּים נָד לוֹ וְאָמַר
לוֹ בְּלַחֲשׁ: אֵין זֹאת כִּי אִם מְכַשְׁפָּה בַת-
יַעַר הִיא, כִּי עַל בֶּן הִיא מְכָה בְּסַנּוּרִים
אֶת עֵינָי כָּל רוֹאֶיהָ וְגוֹנְבַת אֶת לֵב
הַמֶּלֶךְ.

אֶף הַמֶּלֶךְ לֹא שָׁם אֶת לְבוֹ לְדַבְרִים
הָאֵלֶּה וַיְצוּ עַל הַמְּנַגְּנִים לְהִשְׁמִיעַ

מנגינותיהם, להעלות על השלחן כל מיני
מטעמים, ולהקות נערות חמודות שלחו
להובילה דרך גני בשמים אל אולמי
פאר; אבל אף בתצחוק אחת לא נראתה
על דל שפתיה ולא האירה את עיניה
אשר התוגה הציצה מתוכן, תוגת תמיד.
והנה פתח המלך תא קטן, סמוך לאולם
שנועד לחדר-השנה שלה, הוא היה מקשט
שטיחים ירוקים מרהיבי-עין ודומה היה
לאותה מערה אשר בה ישבה; על הארץ
היתה מנחת חבילת הפשתן, אשר נפצה
והוציאה מגבעולי הסרפדים, ומתחת
לספון היתה תלויה כתנת השריון
המוכנה; את כל אלה לקח עמו אחד
הציידים רק כדי לבדח את דעתה.

- פה תוכלי לחלום על ביתך מלפנים! -
 אמר המלך - הנה המלאכה אשר עשית
 בה. בכל החמודות אשר נפלו עתה
 בחלקך, תמצאי בודאי ענג להעלות על
 זכרונך גם את הזמן ההוא.

משראתה עליזה את הדברים, שהיו
 כה קרובים ללבה, עלתה בת-צחוק על
 שפתיה והאדם פרח בלתייה; היא חשבה
 על גאלת אחיה ונשקה את יד המלך,
 אף הוא אמן אותה אל לבו, וצוה שכל
 הפעמונים יבשרו את חג-הכלולות. וכך
 היתה בת-היער האלמת והיפה למלכת
 הארץ.

ראש-הכהנים הוסיף לדבר דברים רעים
 באזני המלך, אף המלך לא נתן דעתו להם

וַיִּקַּח אֶת הַנְּעֵרָה לְאִשָּׁה. רֹאשׁ הַכְּהֻנִּים
בְּכַבֹּדוֹ בְּעֲצָמוֹ הָיָה מְכָרַח לְשִׁים אֶת
הַכֹּתֵר בְּרֹאשָׁה וְלַחֵץ בְּכֹנֶנָה אֶת הַטְּבַעַת
הַצָּרָה מִסָּבִיב לְמִצְחָהּ, כְּדֵי לְגַרֵם לָהּ
כָּאֵב, אָבֵל כָּאֵב גָּדוֹל מִזֶּה הַרְגִּישָׁה
בְּלִבָּהּ: זֶה הָיָה הָעֵצָב שֶׁהִתְעַצְבָּה עַל
אָחִיהָ, כִּי עַל כֵּן לֹא הַרְגִּישָׁה בְּיִסּוּרֵי
הַגּוּף. פִּיָּה נֶאֱלַם, אָבֵל מִתּוֹךְ עֵינֶיהָ
הִצִּיצָה אֲהָבָה עֲמֻקָּה אֶל הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב
וְהִיפָה, שָׁעֲשָׂה כָּל אֲשֶׁר יָכֹל לְשַׁמַּח
אֶת לִבָּהּ, וְאֲהָבָתָה אֵלָיו גְּבָרָה מִיּוֹם
לְיוֹם; לוֹ יָכְלָה לְגַלּוֹת לוֹ אֶת נִגְעֵי לִבָּהּ!
אָבֵל עָלֶיהָ הָיָה לְהֶאֱלֵם דָּם וְאֲדָמַת וּבְלִי
דְבוּר לְקִיָּם אֶת מַחְשַׁבְתָּהּ. לְכֵן הִתְחַמְּקָה
בְּלִילָה מִמֶּנּוּ, וְהִלְכָה אֶל הַתָּא הַקָּטָן,

שָׁדְמָה לְמַעֲרָה, וְסָרְגָה כְּתַנּוֹת־שְׂרִיזֵן זֶה
אַחֲרֵי זֶה. אֲבָל - הִנֵּה צָרָה: מִשֶּׁהִתְחִילָה
לְסָרוֹג אֶת הַכְּתָנֹת הַשְּׁבִיעִית, אָפֶס
הַפְּשָׁתָן.

יָדַע יָדְעָה שְׁבִבִית הַקְּבָרוֹת צוֹמְחִים
הַסְּרָפָדִים, הַדְּרוּשִׁים לָהּ, אֲבָל הִיא הִיָּתָה
מִכְרָחָה לְקַטְפָּם בִּידֵיהָ, וְכִיצַד תִּצָּא
מִכָּאן ?

„הוֹי, מָה הוּא הַכָּאֵב בְּאַצְבָּעוֹתַי
לְעַמַּת הַכָּאֵב אֲשֶׁר בְּלִבִּי! אֲבָל עָלִי
לְהִתְאַמֵּץ וּלְעֲשׂוֹת, וְאֱלֹהִים לֹא יַעֲזֹבֵנִי”
חָשְׁבָה עֲלֵיזָה בְּחֻרְדַּת לֵב, וְכֹאֲלוֹ עֲמָדָה
לְעֲשׂוֹת עֲבָרָה, הַתְּגַנְּבָה בְּלִיל יָרַח בָּהִיר
אֶל הַגֶּן אֲשֶׁר לְמִטָּה, עֲבָרָה בְּדַרְךְ
הַשְּׂדֵרוֹת הָאֲרָכוֹת אֶל הַרְחוֹבוֹת הַשׁוֹמְמִים

ושָׁמָּה אֶת פְּנֵיהָ לְבֵית הַקְּבָרוֹת. שָׁם
אֶסְפָּה אֶת הַסְּרָפָדִים וְהִבִּיֵּאתִי אוֹתָם אֶל
הָאֲרָמוֹן.

רַק אִישׁ אֶחָד רָאָה אוֹתָהּ - רֵאשׁ-
הַכְּהֲנִים, כִּי בַשָּׁעָה שֶׁכָּל הָאֲנָשִׁים יִשְׁנוּ
אֶת שִׁנְתָּם, הִיָּה הוּא עַר; הַפַּעַם נוֹכַח,
שֶׁהֵצֵדֵק עִמּוֹ בַחֲשָׁדוֹ בַּמְּלָכָה; הִיא הִיָּתָה
אֶפּוֹא מְכַשְׁפָּה, לְכֵן רָמְתָה אֶת הַמֶּלֶךְ
וְאֶת כָּל הָעָם כְּלוֹ.

בַּשָּׁבֶת הַמֶּלֶךְ לְפָנָיו אָמַר לוֹ אֶת כָּל
אֲשֶׁר רָאָה; הַמֶּלֶךְ שָׁמַע אֶת דְּבָרָיו וְשִׁתִּי
דְּמָעוֹת כְּבִדּוֹת הִתְגַּלְּגְלוּ וַיִּרְדּוּ עַל פְּנֵי
לְחֵיָיו. וְהוּא שָׁב לְבֵיתוֹ, וְהִסְפִּיק אוֹכֵל
אֶת לְבוֹ: אוֹלֵי הֵצֵדֵק בְּאֵמֶת עִם רֵאשׁ
הַכְּהֲנִים!

בְּלִילָה עֲשֵׂה עֲצֻמוֹ יִשָּׁן, אֲבָל שְׁנָה
נִדְדָה מֵעֵינָיו. וְהוּא רָאָה בְּקוֹם עֲלִיזָה
מִמִּטָּתָהּ, וְכֹךְ חֲזַר הַדְּבָר מִדֵּי לִילָה
בְּלִילָה, וּמִדֵּי פַעַם הֶלֶךְ אַחֲרֶיהָ בַּחֲשָׁאֵי,
וְרָאָה שֶׁהִיא נִעְלָמַת בְּדִלְת הַתּוֹא.

מִיּוֹם לַיּוֹם הֶלְכוּ וְקָדְרוּ פָּנָיו. עֲלִיזָה
רָאָתָה כִּי פָּנֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם כְּתַמּוּל שְׁלֹשָׁם,
אֶךְ לֹא יָכְלָה לְהַבִּין אֶת סִבַּת הַדְּבָר;
אֶךְ דָּבָר זֶה הִטִּיל עָלֶיהָ פֶּחַד, דְּמַעוֹתֶיהָ
נִזְלוּ וְנִפְלוּ עַל פָּנָי בְּגַדֵי הַמַּלְכוּת שָׁלָה,
וְהֵן הָיוּ מִבְּרִיקוֹת עָלֵיהֶם כִּי־הִלּוּמִים
יִקְרִים, וְכָל אֲשֶׁר רָאָה אֶת הַדָּר תִּפְאַרְתָּהּ,
לֹא בִקֵּשׁ אֲלֵא לְהִיּוֹת כְּמוֹתָ. בֵּינָתִים
הֶלְכָה וְנִגְמְרָה מְלֹאכְתָּהּ, רַק עוֹד כְּתוֹנָת-
שְׂרִיּוֹן אַחַת הָיְתָה חֲסֵרָה, אֲבָל הַפֶּשֶׁתָּן

אֶפֶס, וְאִף סִרְפָּד אֶחָד לֹא הָיָה עִמָּה עוֹד.
 רַק עוֹד פַּעַם, זֶה הַפֶּעַם הָאֲחֵרוֹנָה, הָיָה
 עָלֶיהָ לָלֶכֶת עוֹד לְבֵית הַקְּבָרוֹת וְלִקְטוֹף
 מְלֹא חֲפָנִים סִרְפָּדִים. הִיא חָשְׁבָה בְּפִתּוֹ
 עַל הַלִּיכַת-אֵימִים זֶה, אָבֵל רְצוּנָה הָיָה
 חֲזֵק עִמָּה, כְּמוֹ שֶׁהָיָה חֲזֵק בְּטַחוּנָהּ
 בְּאֱלֹהִים.

עֲלִיזָה הִלְכָה לָהּ. אָבֵל הַמֶּלֶךְ וְרֹאשׁ-
 הַכְּהֲנִים יָצְאוּ בְּעַקְבוֹתֶיהָ. מִבְּעַד לְפִשְׁפֹּשׁ
 הַשַּׁעַר רָאוּהָ, כְּשֶׁהִיא נִעְלָמַת בְּתוֹךְ
 בֵּית הַקְּבָרוֹת, וְכֹאֲשֶׁר קָרְבוּ אֶל הַשַּׁעַר
 וְהִנֵּה רָאוּ שֶׁהִיא מִתְגַּנְּבַת וּמִתְחַמֶּקֶת,
 וְתָהִי בְּעֵינֶיהֶן כְּקוֹסְמֵת, וְהַמֶּלֶךְ הִסִּב
 אֶת פָּנָיו וְאֵימָה חֲשָׁכָה נִפְלָה עָלָיו.

- הָעַם יִשְׁפָּטָנָה! - אָמַר: - בְּלִהְבוֹת

אֵשׁ אֲדָמוֹת תִּמְצָא אֶת מוֹתָהּ.

מתוך אולמי הפאר הובאה אל פלא
אפל ולח, מקום שהרוח יבבה מבעד
לחלונות המסרגים; תחת קטיפה ומשי
שלבשה, נתנה לה חבילת הסרפדים
שאספה, להניח את ראשה עליה, כתנות-
השריון הקשות והצורבות שסרגה, נתנו
לה לכרים למראשותיה ולכסתות להתכסות
בהן, אבל דבר יקר מזה לא היה לה בעולם.
היא שבה לעסק במלאכתה והוסיפה
להתפלל ליי. בחוץ שרו נערי הרחוב
שירי-לעג לגנותה, לא נמצא איש אשר
ילמד עליה זכות ויביא תנחומים לנפשה.
לפנות ערב נשמע פתאם קול משק
כנפים סמוך לחלון המסרג! זה היה
הצעיר שבאחים, הוא מצא את אחותו,

וְהִיא בְּכֹתָהּ בְּקוֹל מְרֹב שִׁמְחָה, אִם כִּי יָדָעָה, כִּי הִלְיָלָה הִבָּא הוּא הָאֲחֵרוֹן בְּחַיִּיהָ; אָבֵל הִנֵּה הִלְכָה עֲבוֹדָתָהּ וְנִגְמְרָה כְּמַעַט וְאַחֶיהָ גַם הֵם הָיוּ עַל יָדָהּ.

רֵאש־הַפְּהָגִים בָּא, עַל מְנַת לְשֶׁבֶת אֶתָּה בְּשַׁעַת חַיִּיהָ הָאֲחֵרוֹנָה, כִּי אֵת זֹאת הִבְטִיחַ לְמֶלֶךְ, אֲךָ הִיא נִעְנְעָה בְּרֵאשֶׁה וְשָׂאָלָה מִמֶּנּוּ בְּמַבְטֵי עֵינֶיהָ וּבְרַמְיֹזוֹת, כִּי יַעֲזֹבָנָה לְנַפְשָׁהּ; בְּלִילָה זֶה הִיָּה עָלֶיהָ לְגַמּוֹר אֶת מְלֹאכְתָּהּ, וְלֹא-הִיָּה הַפֵּל לְשׂוֹא-כָּל יִסּוּרֶיהָ, כָּל דְּמַעוֹתֶיהָ שֶׁבְּכֹתָהּ וְכָל לֵילוֹת-הַנְּדוּדִים אֲשֶׁר עָבְרוּ עָלֶיהָ. רֵאש־הַפְּהָגִים עֲזַב אֹתָהּ בְּכַעַס וַיִּלְךְ לּוֹ, אֲךָ עַל־יְזֵה הַמְּסַכְּנָה אֲשֶׁר יָדָעָה, כִּי חֲפָה הִיא מִפְּשָׁע, הוֹסִיפָה לַעֲשׂוֹת אֶת מְלֹאכְתָּהּ.

הַעֲכָבְרִים הַקְטָנִים סָחְבוּ אֶת הַסְרְפָדִים
וְהַקְרִיבוּם אֵלֶיהָ, עַל מְנַת לַעְזוֹר לָהּ
בְּמַעַט, וְהַקִּיכְלִי יָשָׁב לְפָנַי סָרְגַּת הַחֲלוֹן
וְשָׁר כָּל הַלֵּילָה אֶת כָּל שִׁירֵי הַשְּׂמֵחָה
אֲשֶׁר יָדַע, לְמַעַן לֹא יִפּוֹל רוּחָה עָלֶיהָ.
עַם דְּמִדּוּמֵי-הַבְּקָר, כְּשָׁעָה לְפָנַי זְרִיחַת
הַשֶּׁמֶשׁ, עָמְדוּ כָּל אֶחָד-עֶשֶׂר הָאֲחִים לְפָנַי
שַׁעַר הָאֲרָמוֹן וּבִקְשׁוּ מִשׁוֹמֵר הַסֶּף, כִּי
יָבִיאוּ אוֹתָם לְפָנַי הַמֶּלֶךְ, אֲךָ הַדְּבָר הַזֶּה
נִבְצַר מִמֶּנּוּ, כִּי הַשָּׁעָה הִיְתָה מְקַדְּמַת,
וְהַמֶּלֶךְ יָשָׁן עוֹד אֶת שְׁנָתוֹ. הֵם בִּקְשׁוּ,
אִימֹ, חֵיל הַמִּשְׁמֵר בָּא, הַמֶּלֶךְ בְּעֶצְמוֹ
יָצָא לְרֵאוֹת מַה קָרָה, וְשָׁאֵל לְפָרוּשׁ
הַדְּבָר, אֲךָ הִנֵּה עָלְתָה הַשֶּׁמֶשׁ, וְהָאֲחִים
נִעְלְמוּ וְלֹא נִרְאוּ עוֹד, - מֵעַל לְאֲרָמוֹן

הַתְּעוֹפְפוּ אֶחָד עֶשֶׂר בְּרִבּוּרֵי-כָּר.
 כָּל הָעַם נָהַר אֶל שַׁעְרֵי הָעִיר, כְּדֵי
 לִרְאוֹת בְּהַשְׂרֵף הַמְּכַשֶּׁפָה. סוּם עָלוּב
 מִשֶּׁךְ אֶת הַקְּרוֹן, עָלְיוּ יִשְׁבָּה, וּלְבוֹשָׁה
 הָיָה עֲשׂוּי בַד-שִׁקִּים עֲבָה, שְׁעֵרוֹתֶיהָ
 הַיְפוֹת וְהָאֲרָכוֹת נִתְלוּ פְּרוּעוֹת מִסְבִּיב
 לְרֵאשָׁה הַיְפָה, עַל לְחֵייהָ הָיָה שְׁפוֹךְ
 חוֹרוֹן מָוֶת וּשְׁפִתֶיהָ הִתְנוּעְעוּ חֲרָשׁ, אַךְ
 אֶצְבְּעוֹתֶיהָ הוֹסִיפוּ לְקַלּוֹעַ אֶת הַפִּשְׁתָּן
 הַיָּרֵק. אֲפִילוֹ בַּדְרֹךְ אֶל הַמָּוֶת לֹא הִרְפְּתָה
 מִמְּלֹאכֶתָהּ. עֶשֶׂר כְּתָנוֹת-הַשְּׂרִיּוֹן הָיוּ
 מִנְּחוֹת לְרַגְלֶיהָ וְאֵת הָאֲחַת-עֶשְׂרֵה הַחֲזִיקָה
 בְּיָדֶיהָ וְסָרְגָהּ. הַהֶמוֹן לְגִלְגַּל לָהֶן וְקָרָא
 לְעֻמָּתָהּ:

- צָאוּ וּרְאוּ, גַּם לְנֹכַח הַמָּוֶת הַיָּא

יושבת ועוסקת במעשה הכשפים, מהרו
וקרעו אותו לאלפי קרעים!

וההמון נדחק אליה ואמר לקרוע את
כתנת השריון שבגדיה, והנה עפו ובאו
אחד עשר ברבורים, ישבו מסביב לה
וטפחו בכנפיהם הגדולות. למראם נבעת
ההמון ונסוג אחורנית.

- אצבע אלהים הוא! אין זאת כי
חפה היא מפשע! - לחשו שפתי רבים,
אך לא העזו להביע את הדברים בקול.
אותה שעה תפס התלין בגדה, אך
היא מהרה והשליכה את אחת עשרה
כתנות השריון על גבי הברבורים, והנה
עמדו אחד עשר נסיכים יפים, אך לצעיר
שבהם היתה כנף ברבור, במקום יד, כי

לכתנת-השריון שלו הִיָּה חֶסֶר שְׁרוּוֹל -
 אֵת זֶה לֹא הִסְפִּיקָה לְגִמּוֹר.

- עֲכָשׁוּ מִתָּר לִי לְדַבֵּר! - אָמְרָה. -
 אָנִי חֶפֶה מִפֶּשַׁע.

וְהָעַם בְּרֵאוֹתוֹ אֵת אֲשֶׁר קָרָה, הַשְׁתַּחֲוָה
 לְפָנֶיהָ, כְּהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֵי בֵּת-אֱלֹהִים, אֲךָ
 הִיא שִׁקְעָה לְלֹא-אוֹנִים אֶל תּוֹךְ זְרוּעוֹת
 אַחִיהָ, כִּי לֹא יָכֹלָה לַעֲמֹד עוֹד עַל
 רַגְלֶיהָ.

- כֵּן, חֶפֶה הִיא מִפֶּשַׁע! - אָמַר הָאָח
 הַבְּכוֹר. אַחַר סִפֵּר אֵת כָּל הַקְּוֵרוֹת
 אוֹתָם, וְהֵנָּה בְּשַׁעָה שֶׁהַשְּׁמִיעַ אֵת מַדְבְּרוֹתָיו
 נִפְוֶץ רֵיחַ נִיחוֹת, כְּרֵיחַ רִבְבוֹת שׁוֹשְׁנִים,
 כִּי כָּל גָּזַר עֵץ אֲשֶׁר עַל הַמוֹקֵד הִכָּה
 שָׂרְשִׁים וְהֵעֵלָה עֲנָפִים; וְכֹךָ עָמַד שִׁיחַ

בשם גבוה פלו עוטה שושנים ורדות,
אך בראש השית נצנץ פרח לבן והבהיק
ככוכב; את הפרח הזה קטף המלך והניחו
על גבי חזה של עליזה. והנה געורה
מלאת אשר ושמחה.

פתאם התחילו כל הפעמונים
שבעיר לצלצל בקול והצפרים באו
להקות להקות; והיתה זו תהלוכת-חתונה
אל הארמון חזרה, אשר כמוה לא ראתה
עוד עיו מעולם.

אַצְבְּעוֹנִית

הִיָּה הַיְתָה אֲשֶׁה אַחַת, שְׁחֻשָּׁקָה נִפְשָׁה
בְּתִינוּק קֶטָן. הִלְכָה לְקוֹסְמֶת זְקֵנָה וְאָמְרָה
אֵלֶיהָ :

— נִפְשֵׁי חֻשָּׁקָה מְאֹד בְּתִינוּק קֶטָן,
שָׁמָּא תוּכְלִי לְהַגִּיד לִי מָה אֶעֱשֶׂה ?
— כֵּן, דְּבַר זֶה קֵל מְאֹד לְהַשְׁיֵג —
אָמְרָה הַקּוֹסְמֶת : — הֵא לָךְ גְּרַגְר־שְׁעוּרָה,
אֲךְ דְּעֵי לָךְ שְׂאִין הוּא מְאוּתוֹ הַמִּין, אֲשֶׁר
יִצְמַח בְּשָׂדֵה הָאֶבֶר, אוֹ אֲשֶׁר יְהִי
מֵאֶכֶל לְפִי תִרְנַגּוּלוֹת. שִׁמִּי אוֹתוֹ בְּתוֹךְ
עֲצִיץ־פְּרָחִים, וְתֵרָאִי מָה יְהִי בְּאַחֲרִיתוֹ."
אֲנִי מוֹדֶה לָךְ מִקְרֵב לֵב, — אָמְרָה

האשה ונתנה לקוסמת שנים עשר שקל,
 אחר הלכה הביתה ושמה את הגרגר
 בעציץ. לא עברו ימים רבים והשעורה
 הצמיחה פרח יפה להפליא, שמראהו היה
 כמראה הצבעוני, אך העלים נצמדו יפה
 יפה, ויהי מראם כפקע אשר טרם נפתח.
 - פרח נחמד הוא! - אמרה האשה
 ונשקה לו על עליו האדמים והצהבים,
 אך למגע נשיקתה, נפקח הפרח בקול
 נפץ גדול. זה היה צבעוני ממש, אך
 בתוכו ישבה ילדה זעירה, חביבה ונחמדה,
 שלא היתה גדולה מאצבע, - על כן
 קראו לה אצבעונית.

קלפת אגוז מבריקה שמושה לה עריסה
 לישון בה, עלי-סגליות כחלים היו מצעה

ועלי-שושנה שמיכתה. כף ישנה ברלילות.
אולם ביום היתה משחקת על פני השלחן,
שעליו הציגה האשה צלחת מעטרת
פרחים. הפרחים עמדו הכן כלם, גבעוליהם
נתונים בתוך המים, אך בתוך הצלחת
צף עלה גדול ועליו ישבה לה אצבעונית
כבתוך סירה ושטה מסוף הצלחת ועד
סופה; היא החזיקה בידיה שתי שערות-
סוסים לבנות ובהן השיטה את סירתה.
זה היה מראה נהדר באמת. אצבעונית
ידעה גם לשיר וקולה היה דק ונעים,
כאשר לא נשמע עוד כמוהו מעולם.

לילה אחד, עת ישנה במטתה היפה נתרה
ובאה דרך זגוגית החלון השבורה צפרדע.
הצפרדע היתה מלערה מאד, גדולה

ולחה, היא נתרה וירדה דוקא על פני השלחן, מקום שם שכבה אצבעונית מתחת לעלה השושנה וישנה את שנתה. - אך זוהי בת-זוג נחמדה לבני! - אמרה הצפרדע ולקחה את קלפת-האגוז, שבה ישנה אצבעונית ונתרה-ירדה עמה דרך זגוגית החלון הגנה.

בגן היה עובר נחל גדול ורחב, ושפתו כלה טובעת בבוץ וטיט; כאן גרה הצפרדע עם בנה. הוי, מה מלער ונתעב היה אף הוא! מראהו היה כמראה אמו בדיוק. „קבה! קבה!“ זה הכל, שיכל להשמיע בראותו את הנערה הזעירה והנחמדה בתוך קלפת האגוז.

- אל נא תרים פה את קולך, פן

תַּעֲרֹבָה מִשְׁנֵתָה! - אָמְרָה הַצְּפֹרְדֵּעַ
הַזְּקֵנָה אֶל בְּנָהּ. - הִיא יְכוּלָה לָקוּם
וְלִבְרוֹת, כִּי עַל כֵּן קָלָה הִיא כְּנוֹצַת
הַבְּרָבוּר! הִבָּה נוֹשִׁיבָנָה עַל פְּנֵי הַנַּחַל
עַל אֶחָד הָעֵלִים הָרְחֹבִים שֶׁל שׁוֹשְׁנֵת-
הַמַּיִם, וְהָיָה בְּעֵינֶיהָ כְּאִי אֲשֶׁר בַּמַּיִם,
וְכִי תֵשֵׁב לָהּ, עַד אֲשֶׁר נִתְקִין לָכֶם
דִּירָה נְאֻה בְּגֵדוֹת הַבְּצָה.

בַּנַּחַל צָמְחוּ הַרְבֵּה שׁוֹשְׁנֵי-מַיִם, אֲשֶׁר
עֵלִים רְחֹבִים וִירוֹקִים לָהֶן, וְהָיוּ נִרְאוֹת
כְּצִפּוֹת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. הָעֵלָה שֶׁנִּמְצָא
בְּרְחוֹק מְקוֹם בְּיוֹתֵר, הָיָה גַם הָעֵלָה הַגָּדוֹל
בְּיוֹתֵר, וְהֵבֵה חֲתָרָה הַצְּפֹרְדֵּעַ הַזְּקֵנָה אֶל
הַמְּקוֹם הַהוּא, וְשָׁמָּה עַל גִּבּוֹ אֶת קַלְפַּת
הָאֲגוּז עִם אֲצָבְעוֹנִית אֲשֶׁר בְּתוֹכָהּ.

למחרת היום בבקר השכם הקיצה
הקטנה המסכנה משנתה ובראותה כי
בלב מים היא התחילה לבכות מרה, כי
המים הקיפו את העלה הגדול והירוק
מכל עבריו, והיא ראתה כי נבצר ממנה
להגיע אל היבשה. בינתיים ישבה
הצפרדע הזקנה למטה בתוך הבוץ
וקשטה את מעונם בקנה ירוק ועלים
צהבים של שושנת-מים. היא אמרה
להתקין דירה נאה לכלתה החדשה; אחר
כך הפליגה עם בנה המתעב אל העלה,
אשר שם אצבעונית בתוך קלפתה. היא
אמרה לקחת את מטתה היפה, על מנת
להעמידה בחדר הפלה, בטרם תבוא.
הצפרדע הזקנה החותה קדה עמקה

לפניה בתוך המים ואמרה:

- ראי, הנה בני לפניה, הוא יהיה בעלך ושניכם תגורו שם למטה על הנחל בתוך הבוץ, וטוב לכם וחס לכם.
- „קבה! קבה! - השמיע אחריה בנה. רק זאת ידע - לא יותר.

אחר לקחו את המטה הזעירה והנחמדה והפליגו משם והלאה, אבל אצבעונית ישבה לבדה על העלה הירוק ובכתה תמרורים, כי לא היה ברצונה לגור עם הצפרדע המתעבת, אף לא להיות אשה לבנה המלער. אין זאת כי אם הדגים הקטנים אשר במים מתחת הרגישו ושמעו אף הם את אשר אמרה; ולכן הוציאו את ראשיהם מן המים, כי

רצו לראות את הנערה הזעירה. לאחר
 שראוה, הללו מאד את יפיה, ויצר להם
 מאד, כי עליה לרדת לגור אל הצפרדע
 המלערה. לא, היה לא יהיה כדבר הזה
 לעולם. והנה התאספו כלם מתחת למים,
 מסביב לגבעול הירוק, שהחזיק את
 העלה, פרסמו את הגבעול בשניהם. אז
 שטה לה אצבעונית על העלה רחוק
 רחוק עם מורד הנחל, מקום שהצבים
 לא יגיעו לעולם.

אצבעונית שטה-עברה. הצפרים
 הקטנות ישבו להן על גבי השיחים,
 הסתכלו בה ושרו: „מה יפית ונעמת,
 קטנטנת!“ העלה שט עמה והוסיף

להתרחק - וכך נסעה לה אצבעונית
לחוץ לארץ.

כל אותה העת היה מרפרף מעל
לראשה פרפר לבן ונאה. לבסוף התישב
על גבי העלה, כי הוא אהב מאד את
אצבעונית. אף היא שמחה מאד לקראתו,

כי על כן ידעה שיד הצפרדע לא
תשיגנה עוד. והמקומות שעל פניהם
שטה-עברה היו יפים להפליא - השמש
שפכה את אורה על פני המים, שדמו

לְזֹהֵב נוֹצֵץ. לְקַחְהָ אֶצְבְּעוֹנִית אֶת סֶרֶט-
חַגוֹרְתָּהּ, קִשְׂרָהּ אֶת קִצְהוּ הָאֶחָד מִסְבִּיב
לְפָרְפֵר וְאֵת מִשְׁנֵהוּ חִבְרָה אֶל הָעֵלָה
וְהִנֵּה הַחֲלִיק הָעֵלָה בְּמַהֲירוֹת רַבָּה וְאָף
הִיא עֲמוּ, כִּי עֲמָדָה עַל גְּבוּ.

בְּרַגְעֵה זֶה בָּאָה בִיעָף חֲפוּשִׁית גְּדוּלָּה,
אֵף רָאָתָה אוֹתָהּ וְהִנֵּה לְפָפָה בְּטִלְפִיָּה
אֶת גְּזוֹרְתָהּ הַדְּקָה וּמַהֲרָה לְבָרוֹת עֲמָה
מִשָּׁם וְהִלָּאָה עַל צִמְרַת עֵץ אֶחָד, אָבֵל
הָעֵלָה הִירוּק הוֹסִיף לְשׁוֹט עִם מוֹרֵד
הַנַּחֵל וְהַפְּרָפֵר שָׁט עֲמוּ גַם הוּא, כִּי עַל
כֵּן הָיָה מְחַבֵּר אֵלָיו, וְשׁוֹב אֵי אֶפְשֵׁר הָיָה
לוֹ לְהַתִּיר אֶת עֲצָמוֹ וּלְהַשְׁתַּחֲרֵר.

הוּי, אֵלִי, מַה מְאֹד נִבְהָלָה אֶצְבְּעוֹנִית
הַמְּסַכְנָה, מִשְׁתַּכְּשֶׁתָה הַחֲפוּשִׁית וְהָעֵלְתָה

על גבי צמרת העץ, אף הרדתה ועצבותה
גדלו עוד יותר, בזכרה את הפרפר
הלבן, אשר קשרתהו אל העלה: אם לא
יעלה בידו להתיר את עצמו, הן
מות ימות מרעב! אף החפושית לא
השגיחה כלל בדבר. היא התישבה עמה
על אחד העלים הגדולים ביותר,
האכילתה מצוף הפרחים וזמזמה באזניה
דברי רך וחבה, אם כי לא דמתה
לחפושית כל עקר. אחר כך התאספו
ובאו כל יתר החפושיות, שבאו לשבת
בעץ הזה, על מנת לבקרה; הן התבוננו
לאצבעונית, והחפושיות הגבירות עקמו
תכף את קרני-המשוש שלהן ואמרו:
„הרי רק שתי רגלים לה ולא יותר, וזה

נראה עלוב מאד!" "אין לה קרני-משוש
 כלל!" אמרו. "גזרתה כה דקה, תוף!
 מראה כמראה האדם! מה מאד מלערת
 היא!" הסכימו כל החפושיות פה אחד.
 והרי אצבעונית היתה יפה ונחמדה כל-
 כך! בדעה זו היתה גם החפושית
 שהביאתה, אבל מששמעה את דעת
 חברותיה, כי מלערת היא, התחילה גם
 היא להאמין בכך, אף נעשתה עליה
 לטרח, ואצבעונית יכלה ללכת לכל אשר
 תחפוץ. הן עפו עמה מן העץ מלמטה
 והושיבוה על מרגנית אחת. שם ישבה
 ובכתה על היותה מלערת כל-כך, עד
 כי גם החפושיות אינו רוצות בה, ועם
 זה הרי היתה יפה כה ונחמדה, כה

עֲדִינָה וְרָכָה, כַּעֲלֵה-שׁוֹשְׁנָה מִמֶּשׁ!
כָּל אוֹתוֹ קִיץ יִשְׁבֶּה אֶצְבְּעוֹנִית לְבַדָּה
בְּתוֹךְ הַיַּעַר הַגָּדוֹל. שָׁם קָלְעָה לָּהּ מִטָּה
מִקְנֵה-סוּף וְתִלְתָּה אוֹתָהּ מִתַּחַת לַעֲלֵה-
דְבָקְנִית, וְהָיָה לָּהּ מַחְסֵה מִגֶּשֶׁם; הִיא
חִפְּשָׁה וּמִצְאָה אֶת צוּף הַפְּרָחִים וְהָיָה זֶה
מֵאֲכָלָה אֲשֶׁר תֹּאכַל וְטַל הַשָּׁמַיִם שֶׁיִּרְד
עִם לַיְלָה עַל הָעֵלִים הֵיחָהּ הַמִּשְׁקָה אֲשֶׁר
שָׁתְתָהּ. כִּי עֲבְרוּ עָלֶיהָ הַקִּיץ וְהַסֵּתוֹ,
אֵיךְ הִנֵּה בָּא הַחֶרֶף, הַחֶרֶף הָאֵרוֹף וְהַקָּר.
כָּל הַצִּפְרִים, שֶׁהִנְעִימוּ אֶת שִׁירֵיהֶם
בְּאֲזוּנֶיהָ כָּל יְמֵי הַקִּיץ, נִדְדוּ עִפּוּ לָהֶן,
הַעֲצִים וְהַפְּרָחִים יָבְשׁוּ. עָלֵה-הַדְבָקְנִית
הַגָּדוֹל, אֲשֶׁר תַּחְתּוֹ גָּרָה, הַתְּכוּנִץ, וְלֹא
הָיָה אֲדָא גְבֻעוֹל צָהָב, נוֹבֵל. הִיא קַפְּאָה

ממש מקור, כי בגדיה על בשרה היו
 קרועים כלם והיא עצמה היתה כה דקה
 וזעירה. אצבעונית המסכנה! דומה היתה
 שנגזר עליה לקפוא מקר. השלג התחיל
 לרדת, כל רסיס שלג, שנפל עליה, היתה
 לגופה כהר שלג שלם היורד עלינו, על
 בני האדם, כי על כן גבוהים אנו
 בקומתנו ומדתה כלה לא היתה גדולה
 מזרת. קמה והתעטפה בעלה דנדנה,
 אבל הוא לא חמם את בשרה כל עקר,
 והיא רעדה כלה מקר.

סמוך ליער השתרע שדה דגן גדול,
 אך הדגן נקצר זה כבר, רק גבעולי
 הקש היבשים בלטו מתוך האדמה
 הקפואה. אבל לה נדמה, כי היא מתהלכת

דרך יער גדול. הוי, מה רעה מרב
 קר! והנה עמדו רגליה לפני ביתו של
 עכבר-השדה. זה היה חור קטן מתחת
 לגבעולי הקש. שם גר לו עכבר-
 השדה בתוך חמימות ושפע, כי ביתו
 היה מלא דגן. כאן נצבה אצבעונית
 המסכנה לפני הדלת כקבצנית קטנה
 ובקשה גרגיר שעורה אחד, כי זה יומים
 שלא בא כל אכל אל פיה.

- פעוטה מסכנה! - אמר עכבר-

השדה, כי בעצם היה עכבר זקן וטוב.

בואי נא אל ביתי החם ושבי ואכלי
עמי.

כיון שאצבעונית מצאה חן בעיניו,
אמר לה: תוכלי לשבת עמי כל ימות
החרף, אבל עליך להשגיח על נקיון
הבית, אף לספר לי מעשיות, כי את אלו
אהבתי מאד.

עשתה אצבעונית ככל אשר בקש
ממנו העכבר הזקן והטוב והיתה תיה
לה חיים טובים.

- עוד מעט ואורח יבוא אלינו! -
אמר עכבר-השדה. - שכני נוהג לבקרני
מדי שבוע. מצבו טוב שבעתים משלי;
אולמים גדולים לו והוא לבוש פרות-
קטיפה שחורה. לו יכלת לארשו לך

לבעל, והיה קיומך בטוח, אך הוא עזר
ולא יראה. עליך יהיה לספר באזניו
את המעשיות היפות ביותר שאת
יודעת!

אך אצבעונית לא השגיחה בדבריו,
היא לא רצתה כלל בשכן, כי על כן
היה חפרפר. הוא בא לבקור לבוש
בפרות הקטיפה השחורה.

- הוא כה עשיר ומלמד, - אמר
עכבר-השדה, - אף דירתו גדולה פי
עשרים מדירת העכבר, אף למדן גדול
הוא ובקי בהלכות העולם, אבל את
השמש ואת הפרחים לא יאהב, בהם
ידבר רעות, כי לא ראה אותם מעודו.
אצבעונית היתה מכרחה לשיר והיא

שָׂרָה אֶת הַשִּׁירִים: „הַחֲפוּשִׁית עָפָה”
 וְהוֹלֵךְ לוֹ הַנְּזִיר עַל פְּנֵי הָאָחוּי, הַתְּאָהֵב
 בָּהּ הַחֲפָרְפָר בְּגִלְל נַעַם קוֹלָהּ הִיָּפָה, אָךְ
 הוּא לֹא אָמַר לָהּ דְבָר, כִּי עַל כֵּן הָיָה
 מִתּוֹן בְּהִלְכוֹתָיו.

לֹא עָבְרוּ יָמִים מְעַטִּים וְהוּא חָפַר
 לוֹ בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה מֵעֵבֶר אָרֶץ מִבֵּית
 מְגוּרָיו לְבֵיתָהּ, מֵעֵבֶר שִׁישְׁמֶשׁ מְקוֹם
 טִיּוּלִים נוֹחַ לְעַכְבָּר וְלֶאֱצָבֵעוֹנִית, בְּכָל
 זְמַן שִׁיָּהָא אֶת גַּפְשָׁם לְטִיֵּל. אָךְ הוּא
 בִּקֵּשׁ מִמֶּנָּה לְבַל תִּפְחַד מִפְּנֵי הַצְּפוּר
 הַמְתָּה, הַמִּנְחַת שָׁם בְּתוֹךְ הַמֵּעָבֶר. זוֹהִי
 צְפוּר שְׁלֵמָה בַּעֲלַת נוֹצוֹת וּמְקוֹר, שְׁבוּדָאֵי
 מִתָּה זֶה מְקָרוֹב בְּקָר הַחֲרָף, וְשִׁקְבֵרוּהָ
 דְּוָקָא בְּמְקוֹם, בּוֹ חָפַר לוֹ אֶת הַמֵּעָבֶר.

החפרפר לקח לתוך פיו גזר עץ
רקב, כי על כן מאיר זה כהאיר האש
בתוך החשכה, וכך הלך בראש על מנת
להאיר לפניהם את הדרך בתוך המעבר
האפל והארץ. משהגיעו אל המקום אשר
שם שכבה הצפור, השעין החפרפר
את אפו אל מול התקרה וגרף את
האדמה אל על, עד כי נפתח חור גדול,
שדרךו חדר האור. באמצע על גבי
הארץ שכבה סנונית מתה, כשכנפיה
היפות הדוקות לצלעותיה וראשה ורגליה
מכווצים בתוך הנוצות; אין זאת כי אם
הצפור המסכנה מתה מקר. לאצבעונית
היה כה צר עליה, היא אהבה כל-כך
כל אותן הצפרים הקטנות, שהנעימו

לָהּ אֶת זְמִירוֹתֶיהֶן בְּמִשְׁךָ כָּל יְמֵי הַקִּיץ,
 אֶךְ הַחֲפָרְפָּר דָּחַף בְּרַגְלָיו הַקִּטְנוֹת אֶת
 הַסְנוּנִיָּת, וְאָמַר: הִנֵּה אֵינָה מְצַפְצֶפֶת
 עוֹד! כִּמָּה נוֹרָא הַדָּבָר לְהוֹלֵד צְפוֹר
 קִטְנָה! אֲנִי מוֹדֶה לָאֵל שְׁלֹא יִקְרָה כֹּזֵה
 לְאַחַד מִילְדֵי. צְפוֹר מְסַכְּנָה! בְּקִיץ תְּנַעֲמִים
 אֶת זְמִירוֹתֶיהָ וּבַחֲרָף מוֹת תָּמוּת בְּרָעֵב!
 — כֵּן, כַּחֲפָרְפָּר מְתוּן רִשְׁאֵי אֶתָּה
 לְאֹמֵר כֵּן, — אָמַר הָעַכְבָּר. — מַה גְּמוּל לָהּ
 לְצְפוֹר חֲלָף כָּל זְמִירוֹתֶיהָ בְּהִגִּיעַ יְמֵי
 הַחֲרָף? אַחַת דָּתָה לְרָעֵב וּלְקִפּוּא מְקַר,
 וְהֵלֵא חֲפִץ תַּחֲפוּץ לְהַתְנַשֵּׂא אֶל עַל!
 אֲצַבְעוֹנִית לֹא אָמְרָה דָּבָר, אֶךְ כֹּאֲשֶׁר
 פָּנוּ הַשָּׁנִים לְלֶכֶת, גָּחְנָה עַל הַצְּפוֹר
 וּנְשָׁקָה לָהּ עַל עֵינֶיהָ הָעֲצוּמוֹת. „אֲפֹשֶׁר

שְׁהִיא הִיא הַסְנוּנִית שֶׁהִנְעִימָה לִי אֶת
זְמִירוֹתֶיהָ בְּקִיץ הַזֶּה, חֲשָׁבָה בְּלִבָּה.
„כִּמָּה שִׂמְחָה גְרָמָה לִי הַצִּפּוֹר הַנְחַמְדָּה!“
הַחֲפֹרֶפֶר סָתַם אֶת הַחֹר, שֶׁדִּרְכּוֹ
חָדַר אֹרֶךְ הַיּוֹם וְלָוָה אֶת שְׂתִיָּהֶן הַבֵּיתָה,
אֲבָל בְּלִילָה נִדְדָה שְׁנָתָה שֶׁל אֲצִבְעוֹנִית.
הִיא קָמָה וְקָלְעָה מִכֶּסֶה גְדוֹל וַיִּפֶּה
מִחֲצִיר, הוֹצִיָּאָה אוֹתוֹ וּפְרָשָׁה עַל הַצִּפּוֹר
הַמְתָּה, כְּדֵי שְׂיַחֵם לָהּ בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה
הַחֲמָה.

- שְׁלוֹם לָךְ, צִפּוֹרִי הַקְטָנָה! - אָמְרָה.
שְׁלוֹם לָךְ וְתוֹדוֹת מְאֹלִיפּוֹת עַל זְמִירוֹתֶיךָ
הַיִּפּוֹת בִּימֵי הַקִּיץ, עֵת עֲמָדוֹ כָּל הָאֵילָנוֹת
בִּירְקָם הַרְעֵנָן וְהַשְׁמֵשׁ חֲמָמָה אוֹתָנוּ.
אַחַר הַנִּיחָה אֶת רֵאשָׁה עַל חֲזָה שֶׁל

הצפור ונבהלה מאד, - נדמה הִיָּה לָהּ,
 כִּי מִשְׁהוּ דוֹפֵק בְּקֶרְבוֹ. זֶה הָיָה לְבָה
 שֶׁל הַצִּפּוֹר. הִיא לֹא הִיָּתָה מֵתָה, רַק
 שְׁקוּעָה בְּשֵׁנָה שֶׁל חֶרֶף, וְהֵנָּה הַתְּחַמָּמָה
 עֲכָשׁוּ וְהַחַיִּים שָׁבוּ אֵלֶיהָ.

בְּסֵתוֹ עָפוֹת כָּל הַסְּנוּנִיּוֹת אֶל הָאָרְצוֹת
 הַחֲמוֹת, אֶךְ פְּעָמִים שְׂאֵחַת מֵהֵן מְאַחֲרֵת,
 וַיֵּשׁ כִּי תִקְפֹּא וְתִפּוֹל כְּמֵתָה אֶרְצָה, וְתִשָּׂאֵר
 בְּמָקוֹם שֵׁם נִפְלָה וְהִשְׁלַג הַקָּר מְכֹסָה
 עָלֶיהָ.

אֲצַבְעוֹנִית רְעֵדָה מִמֶּשׁ מְרֹב פֶּחַד, כִּי
 לְעֵמֶתָה הִיָּתָה הַצִּפּוֹר גְּדוֹלָה מְאֹד, אֶךְ
 הִיא הַתְּאֹזְרָה עֵז, עֵטְפָה יָפָה יָפָה אֶת
 הַצִּפּוֹר הַמְּסֻכָּנָה בְּתוֹךְ הַכְּתָנָה וְהַלְכָה
 וְהִבִּיֵּאָה עֲלֶהּ דְּנִדְנָה, שִׁשְׁמֵשׁ לָהּ עֲצָמָה

מְכֶסֶה לְהִתְכַסּוֹת בּוֹ, וְהַנִּיחְתּוּ עַל גְּבִי
רֵאשָׁה.

בְּלֵילָה הַשְּׁנִי הַתְּחִמָּה וַיֵּצֵאָה שׁוֹב
אֵלֶיהָ, וְהֵנָּה קָמָה לְתַחֲתֶיהָ, אֲבָל הִיא
הִיָּתָה עֵיפָה כָּל כֶּף שְׁלֹא יִכְלֶה לִפְתּוֹחַ
אֶת עֵינֶיהָ. רַק רָגַע אֶחָד הַבֵּיטָה עַל
אֶצְבְּעוֹנֵיהָ, שְׁעֵמָדָה כִּאֵן וּגְזֹר עֵץ רָקֵב
בְּיָדֶיהָ, כִּי פָנָס אַחַר לֹא הָיָה לָהּ.

- חֵן חֵן לָךְ, פְּעוּטָנַת נְעִימָה! - אָמְרָה
הַסְנוּבִית הַחוֹלָה. - הֵנָּה חָם לִי עֲתָה! עוֹד
מְעַט וְשָׁבוּ כַחוֹתֵי אֵלַי, וְאוּכַל לְעוֹף אֶל
מוֹל הַשָּׁמַשׁ הַחֲמָה!

- הוֹ, - אָמְרָה, - בַּחוּץ קָר כָּל-כֶּף,
הַשְּׁלֵג יוֹרֵד וְהַמִּים קוֹפְאִים! הַשְּׁאֲרֵי נָא

בְּמִטְתְּךָ הַחֲמָה וְאֲנִי אֲמַלֵּא אֶת כָּל
מַחְסוֹרְךָ.

היא הלכה והביאה לסנונית מים
בתוך עליה פרחים וזו שתתה וספרה לה
כיצד פצעה את כנפה בשית קוצים, והיא
לא יכלה למהר במעופה כחברותיה
הסנוניות, שעפו כזן למרחקים, אל
הארצות החמות. לבסוף נפלה על הארץ,
אבל מה שנעשה עמה אחר כך לא ידעה
לספר, היא גם לא ידעה איך באה הנה.
כל אותו חרף נשארה למטה ואצבעונית
היתה טובה אליה ואהבה אותה. החפרפר
והעכבר שניהם לא ידעו דבר על
הסנונית הקטנה, כי נצלה ממות.

כֹּאשֶׁר בָּא הָאֲבִיב וְהַשֶּׁמֶשׁ הִתְחִילָה

לחמם את הארץ, נפרדה הסנונית
מאצבעונית ופתחה את החור שהתפרפר
חפר למעלה. קרני השמש חדרו אליהם
באורן הבהיר והיפה והסנונית שאלה
אם אין את נפשה להלוות אליה, - היא
יכולה לשבת על גבה, כי רצונה לעוף
הרחק הרחק, אל היער הירוק. אבל
אצבעונית ידעה שהיא תגרום צער
לעכבר הזקן, אם תעזבהו.

- לא, לא אוכל! - אמרה אצבעונית.

- שלום לך, שלום! ילדה חביבה! -

אמרה הסנונית והגביהה עוף אל מול
זהר השמש. אצבעונית הביטה אחריה
ועיניה מלאו דמעות, כי אהבה מאד את
הסנונית המסכנה.

- ציץ, צויץ! - ציצה הצפור ועפה
אל היער הירוק.

אצבעונית היתה עצובה מאד. לא,
לא היתה לה כל צרך לצאת החוצה, אל
זהר השמש החם - הדגן שהיה זרוע על
פני השדה, שמעל לבית העכבר, צמח
ועלה גבוה מאד, והיה פיער עבות
בעיני הפעוטה המסכנה, שמדתה היתה
רק זרת.

- עכשו, בימי הקיץ, עליך להכין לך
את בגדי החתנה - אמר לה העכבר, כי
הנה בקש אותה לאשה השכן, החפרפר
המשעמם בפרות הקטיפה השחורה. -
עליך להכין לך דברי צמר ובה, דברים

שְׁעֲלֵיהֶם תּוֹכְלֵי לְשַׁבַּת וְלִשְׁכָּב, אַחֲרֵי
שְׁתֵּהִי אִשֶּׁת הַחֲפָרָפָר!

אַצְבְּעוֹנִית הִיְתָה מְכַרְחָה לְסוֹכֵב אֶת
הַכִּישׁוֹר וְהַעֲכָבָר שָׁכַר אַרְבָּעָה עֲכָבִישִׁים,
לְטוֹת יוֹמָם וְלַיְלָה. מִדֵּי עָרַב וְעָרַב
בִּקֵּר הַחֲפָרָפָר אֲצֵלָם וְתַמִּיד הָיוּ דְבָרָיו,
כִּי אִךְ יִגִּיעַ סוּף הַקִּיץ וְלֵהִט הַשֶּׁמֶשׁ
יִרְפֶּה, חָג יַחְגוּ אֶת חַג כְּלוּלוֹתֵיהֶם; אִךְ
אַצְבְּעוֹנִית לֹא שָׁמְחָה כָּלֵל עַל הַבְּשׂוּרָה
הַזֹּאת, כִּי עַל בֶּן לֹא יִכְלֶה נִשְׂוֹא אֶת
הַחֲפָרָפָר הַמְּשַׁעֲמָם. בִּקֵּר בִּקֵּר עִם עֲלוֹת
הַשֶּׁמֶשׁ וְעָרַב עָרַב עִם שְׁקִיעֹתָהּ, הַתְּחַמְּקָה
הַחוּצָה, וּבְנִשְׂוֹב הָרוּחַ בֵּין רֵאשֵׁי שַׁבְּלֵי
הַשָּׂדֶה וְחֻלְקָן לְכָאן וְלְכָאן, עַד שֶׁנִּגְלוּ
הַשָּׁמַיִם הַכְּחֻלָּיִם מֵעַל לְרֵאשָׁהּ, חֲשָׁבָה

מה בְּהִיר וַיִּפֶּה שָׁם בַּחוּץ, וּבְקִשָּׁה בְּכָל
 לֵב לָשׁוּב וְלָרְאוֹת אֶת הַסְּנוּנִית הַחֲבִיבָה;
 אֲךָ הִיא לֹא בָּאָה לְעוֹלָם. אֵין זֹאת כִּי אִם
 עָפָה רְחוֹק רְחוֹק מִכָּאן, אֶל הַיַּעַר הַיִּפֶּה
 וְהַיְרוֹק.

עַם בּוֹא הַסֵּתוֹ הָיוּ כָּל בְּגָדֵי הַחֲתָנָה
 שֶׁל אַצְבְּעוֹנִית מוֹכְנִים.

- בְּעוֹד אַרְבָּעָה שָׁבוּעוֹת נַחַג אֶת
 חַג כְּלוּלוֹתֶיךָ! - אָמַר אֵלֶיהָ הָעַכְבָּר.
 אֲבָל אַצְבְּעוֹנִית בְּכַתָּה וְאִמְרָה, שְׂאִין הִיא
 רוֹצָה כָּלֵל בַּחֲפָרְפָּר הַמִּשְׁעֵמִים.

- דַּבְּרֵי שְׁטוֹת אֶת מְדַבְּרַת - אָמַר
 הָעַכְבָּר, - אֵל נָא תִמְרֵי אֶת פִּי, פֶּן אֲשַׁלַּח
 בְּךָ אֶת שְׁנֵי הַלְּבָנָה! הֲלֹא בַעַל נַחְמָד
 הוּא הַלּוֹקֵחַ אוֹתְךָ! פְּרֻנַּת-קִטִּיפָה שְׁחוּרָה

כפֿרֿוֹתוֹ אֵין גַּם לַמַּלְכָּה! מִרְתָּפוֹ
וּמִמְגֹרֹתָיו מְלֵאִים. תְּנִי תוֹדָה לַאלֹהִים
עַל הַחֶסֶד הַזֶּה!

אֲזִי אֶמְרוּ לְחַג אֶת הַחַתֻּנָּה. הַחֶפְרָפֶר
כָּבֵר בָּא עַל מְנַת לְקַחַת אֶת אֲצִבְעוֹנִית.
עָלֶיהָ הָיָה לְגוֹר עֲמוֹ עֲמֹק עֲמֹק מִתַּחַת
לְאֲדָמָה, בְּלִי לְרֹאוֹת אֶת הַשֶּׁמֶשׁ לְעוֹלָם,
בְּלִי לְהִתְחַמֵּם בְּחֶמּוֹ, כִּי אֶת הַחֶם לֹא
יִכַל נִשְׂוֹא. הַיִּלְדָּה הַמְּסֻכָּנָה הַתְּעֻצָּבָה
מְאֹד אֶל לְבָהּ, עָלֶיהָ הָיָה לְהַפְרֵד מִן
הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁיִּכְלֶה לְרֹאוֹת מִפְתַּח בֵּית
הָעֶכְבָּר.

— שְׁלוֹם לָךְ, שֶׁמֶשׁ בְּהִירָה! — אָמְרָה
וּנְשֵׂאָה אֶת יְדֶיהָ לְמַעְלָה, אֶף הַתְּהַלָּכָה
מֵעֵט לְפָנֶי בֵּית הָעֶכְבָּר, כִּי רַק זֶה מְקֻרֹב

נִקְצַר הַדָּגוּן, וְרַק גְּבֻעוּלֵי הַקֶּשׁ הַיְבֻשִׁים
 עָמְדוּ כָּאֵן. „שָׁלוֹם לָכֶם, שָׁלוֹם!“ אָמְרָה
 וּלְפֶתֶה בְּזוֹעוֹתֶיהָ פָּרַח אָדָם קָטָן,
 שֶׁצָּמַח שָׁם.

- אִם תִּרְאֵי אֶת הַסְּנוּנִית הַחֲבִיבָה,
 שְׂאֵי לָהּ אֶת בְּרַכְתֵּי!

- צִיץ צוּיץ! - נִשְׁמַע בְּרַגְעַ הַהוּא
 קוֹל מֵעַל לְרֹאשָׁהּ. הִיא נִשְׂאָה אֶת עֵינֶיהָ -
 וְהִנֵּה הַסְּנוּנִית הִיא אֲשֶׁר בָּאָה זֶה עִתָּה.
 בְּרֹאוֹתֶיהָ אֶת אֲצִבְעוֹנִית שְׂמָחָה לְקִרְאוֹתֶיהָ
 מְאֹד.

אֲצִבְעוֹנִית סִפְרָה לָהּ מַה מְאֹד לֹא
 תִּחְפּוּץ לְהִיּוֹת לְאִשָּׁה לְחִפְרֹפֶר הַמְּכַעַר,
 וְכִי עָלֶיהָ לְגוֹר עֲכָשׁוּ עֲמָק עֲמָק מִתַּחַת
 לְאֲדָמָה, מְקוֹם שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ לֹא תִזְרַח לְעוֹלָם.

היא לא יכלה לעצור ברוחה, ותמרר
בבכי.

- הנה הולך ובא החרף הקר! - אמרה
הסנונית, - אני עפה רחוק מפה אל
הארצות החמות, היש את נפשך להלוות
אלי? תוכלי לשבת על גבי. הדקי נא
סביבנו את חגורתך, אז נעוף מפה
והלואה - הרחק מן החפרפר המתעב
ומביתו האפל, רחוק רחוק מעל ההרים
אל הארצות החמות, מקום אשר זהר
השמש יפה שבעתים מאשר פה, מקום
שם ינוה תמיד הקיץ ויפרחו הפרחים
הנפלאים. בואי נא ועופי עמי, פעוטנת
נחמדה, שהצלת את חיי בשכבי קפואה
בתוך חשכת האדמה!

- כן, באשר תלכי אלך! - אמרה
 אצבעונית וישבה על הצפור. היא
 קשרה את חגורתה אל אחת הנוצות
 החזקות ביותר ואז התנשאה הסנונית
 ועפה מעל ליערות וים, מעל להרים
 נשאים, מקום שם ישכון תמיד השלג.
 אצבעונית רעדה מצנה בתוך האויר הקר
 הזה, אבל היא מהרה והתכנסה מתחת
 לנוצות הצפור החמות ורק את ראשה
 הקטן הוציאה החוצה, כדי להתבונן
 ביפי המראות אשר מסביב.

אחר הגיעו אל הארצות החמות. כאן
 זרחה השמש באור שבעתים מאשר
 בארץ מולדתה, השמים גבהו פי שנים
 ועל פני העמקים והגדרות צמחו ענבים

יְרוּקִים וּכְחָלִים, יָפִים לְהַפְלִיא. בְּתוֹךְ
הַיְעָרוֹת צָמְחוּ תְפוּחֵי זָהָב וְלִימוֹנִים,
הַדְּסִים וְדַנְדָּנָה וְעַל פְּנֵי הַדְּרָכִים רָצוּ
יְלָדִים נְחַמְדִּים וְשַׁחֲקוּ עִם פְּרָפְרִים
צְבָעוֹנִיִּים. אֶךְ הַסְנוּנִיַּת הוֹסִיפָה לְעוֹף
וּכְלָל אֲשֶׁר הִרְחִיקָה, יָפָה הַנוֹף יוֹתֵר
וְיוֹתֵר. מִתַּחַת לְעֵצִים הַיְרוּקִים אֲשֶׁר עַל
שֹׁפֵת הַיָּם הַכָּחוּל, עָמַד אַרְמוֹן שֵׁשׁ
מִיָּמִים עֲתִיקִים, הַשְׁתַּרְגּוּ שְׂרִיגֵי עֲנָבִים
מִסָּבִיב לְעֲמוּדִים גְּבוּהִים וּמִמַּעַל לָהֶם
נִמְצְאוּ הַרְבֵּה קִנֵּי-סְנוּנִיּוֹת. בְּאֶחָד מֵהֶם
גָּרָה הַסְנוּנִיַּת, שֶׁנִּשְׁאַה אֶת אֲצָבָעוֹנִית
עַל כֹּנֶפֶיהָ.

- פֹּה בֵּיתִי-אֲמַרָה הַסְנוּנִיַּת, - הִתְחַפְּצִי

לְבַחֹר לְךָ אֶחָד מִן הַפְּרָחִים הַנִּהְדָּרִים,

הצומחים כאן למטה, אז אושיבך בתוכו
 וטוב יהיה לך ונעים, ככל אשר תשאל
 נפשך!

- אך זה נפלא! אמרה אצבעונית
 ומחאה בידיה הזעירות. כאן היה מנח
 עמוד שיש גדול ולבן, שנפל ארצה
 ונשבר לשלשה רסיסים, אבל בין
 השברים צמחו פרחים נהדרים, גדולים
 ולבנים. הסנונית עפה עם אצבעונית
 למטה והושיבתה על אחד העלים הרחבים.
 אך מה מאד נדהמה אצבעונית - באמצע
 הפרח ישב איש קטן, לבן ושקוף, כאלו
 היה עשוי זכוכית, עטרת זהב נפלאה
 היתה עטורה לראשו ולכתפיו כנפים
 צחות נהדרות. הוא לא היה גדול

מאצבעֹונִית. זֶה הָיָה מְלֶאךְ הַפֶּרֶת. בְּכָל
פֶּרֶח וּפְרֵחַ יֵשֵׁב אִישׁ קָטָן כְּזֶה אוֹ אִשָּׁה,
אֲךְ זֶה הָיָה הַמֶּלֶךְ עַל כָּלָם.

- הוּי, אֵלִי, מַה יָפֵה הוּא! - לְחֹשֶׁה
אֶצְבְּעוֹנִית עַל אֶזֶן הַסְנוֹנִית. הַנְּסִיף הַקָּטָן
נִבְהַל מְאֹד מִפְּנֵי הַסְנוֹנִית, כִּי לְעֻמָּתוֹ
הָיְתָה דוֹמָה לְעֵנֶק. אֲךְ בְּרֹאוֹתוֹ אֵת
אֶצְבְּעוֹנִית שָׂמַח לְקִרְאָתָהּ מְאֹד. הִיא
הָיְתָה הַנְּעֵרָה הַיָּפֵה בְיוֹתֵר, שְׂרָאָה מְעוֹדוֹ.
לְכֵן הִסִּיר אֶת עֵטֶרֶת הַזָּהָב מֵעַל רֹאשׁוֹ
וּשְׂמָה עָלֶיהָ. הוּא שָׁאֵל לְשִׂמָּה, וְאִם הִיא
רוֹצָה לְהִיּוֹת לוֹ לְאִשָּׁה, אִזּוֹ תִּהְיֶה לְמַלְכַת
הַפְּרָחִים כָּלָם! אָמֵנָם כֵּן, זֶה הָיָה בַעַל
אֲחֵר לְגַמְרִי, - לֹא כִּבֵּן הַצְּפִרְדֵּעַ וְהַחֲפִרְפָּר
בַּעַל פְּרוֹת־הַקְּטִיפָה הַשְּׁחוּרָה. לְכֵן אָמְרָה

"הן" לנסיך היפה. בו ברגע התחילו
 יוצאים מן הפרחים נשים וגברים זעירים
 נחמדים ויפים למראה. כל אחד מהם
 נגש לאצבעונית והושיט לה מתנה. אבל
 היפה בכל המתנות היה זוג כנפים לבנות
 ויפות של זבוב גדול ולבן. אלו הדקו אל
 גבה של אצבעונית. אז יכלה, כאחרים,
 לעוף מפרח לפרח. היתה השמחה גדולה
 מאד. והסנונית ישבה לה למעלה בתוך
 קנה והנעימה להם מזמירותיה, ובכל
 זאת היתה שרויה בעצב, כי היא אהבה
 מאד את אצבעונית ולא היתה רוצה
 להפרד ממנה לעולם.

- לא יקרא עוד שמך אצבעונית, -

אמר אליה מלאך הפרחים. - זהו שם לא

יָפָה, וְאֵת יָפָה כָּל-כָּף. אַבִּיבָה יִקְרָא שְׁמִי
מֵהַיּוֹם וְהִלְאָה!

שְׁלוֹם, שְׁלוֹם לָךְ! - אָמְרָה הַסְנוּנִית,
וְשָׁבָה וְעָפָה מִן הָאֲרָצוֹת הַחֲמוֹת הַרְחֵק,
לְאֶרֶץ דְּגִיָּה; שָׁם הָיָה לָּהּ קֵן מֵעַל
לְחֵלוֹנוֹ שֶׁל אִישׁ אֶחָד, הַיּוֹדֵעַ לְסַפֵּר
מַעֲשִׂיּוֹת. בְּאֲזִנֵּי הָאִישׁ הַזֶּה הִשְׁמִיעָה אֶת
זְמִירוֹתֶיהָ. הִנֵּה תָמָּה נִשְׁלָמָה הַמַּעֲשִׂיָּה.

ה ת ק ן

3	בְּרִבּוּרֵי־תָקָר
57	אֶצְבְּעוֹנִית

הַיְלָד הַקּוֹרָא

ספריה מנקדת ומצירת לילדים

בצריכת

יעקב פּיכמן

א •	ילדים וילדות	אנטול פרנס
ב •	ספורים בחרוזים	א. שלונסקי
ג •	יקטן בתל-אביב	יעקב פּיכמן
ד •	חוט הזהב	נורמן מקליאוד
ה •	מעשה השודדים	קרל טשפק
ו •	כּן הִיה	רדירד קיפלינג
ז •	מעשיות סתם	" "
ח •	הבבות נוסעות לארץ ישראל	א. רגלסון
ט •	ספורי-נער ילדי-נער	פטר רוזגר
י •	עולם מדבר	ה. כ. אנדרסן
יא •	המוקיונים הנודדים	א. קופרין
יב •	חבריה	לוין קיפניס

שנים עשר הספרים יצאו מאדר תרצ"ה עד אדר תרצ"ו - ספר לחדש.

ה ה ה י ק ה : הוצאת «שם», תל-אביב.